

KO ES DARĪŠU AR JĒZU, KURU SAUC PAR KRISTU?

 Lai Kungs tevi svēti, brāli Veil. Labrit, draugi. Es vienmēr kavējos. Billijs man teica, kas man bija paredzēts šajā rītā, un man bija paredzētas trīsdesmit privātas sarunas, bet notika tikai divas, man šķiet, divas vai trīs. Tāpēc, ka es vienkārši nespēju veltīt laiku katram, zīniet, bet cilvēki gaida un pēc saraksta ir gaidījuši daudzus mēnešus. Un Tas Kungs tur dara lielas lietas. O-o, Viņš—Viņš ir mūsu Dievs! Vai ne?

² Esmu pārliecināts, ka šajā rītā visi jau zina par lielajām bēdām, kas piemeklējušas mūsu zemi, mūsu prezidenta Kenedija kunga zaudējums. Un kaut arī es nepiekritu šī cilvēka politikai un reliģijai, taču viņš vienalga nebija pelnījis tādu nāvi. Nē. Un ir palikuši šie bērniņi, un tēta nav. Un māte, kura . . . Kenedija kundze, kaut arī es pavisam noteikti viņai nepiekritu, un viņas uzvedībai, un visam pārējam, iespējams, bet atcerieties, ka viņa ir māte. Viņa tikko pazaudēja savus mīļos, un viņa ir zaudējusi savu vīru. Un viņš iekrita viņai taisni klēpī, un viņas klēpis pielīpa ar viņas vīra asinīm. Tas ir šausmīgi.

³ Vai jūs kādreiz esat aizdomājušies . . . Mēs dažkārt domājam, ka viņa šai tautai uzdod toni modes lietās un tamlīdzīgi. Iespējams, tā arī ir. Bet vai jūs zināt, ka Kenedija kundze nekad nav dzirdējusi nevienu no šiem Vēstījumiem, kuros es par to sludinu? Ja viņa būtu dzirdējusi kaut vienu no tiem Vēstījumiem, tad viņa varbūt rīkotos citādi. Bet dažas no mūsu māsām, kuras to dzird, tik un tā tam nepakļaujas. Saprotat? Saprotat? Saprotat? Viņa tika audzināta par katolieti; tas ir viss, ko viņa zina. Nekas nav pret to, saprotiet. Viņa . . . Tā ir sistēma. Nekas nav pret cilvēkiem, katoliem. Tā ir sistēma, katolicisma sistēma, tieši tāpat kā prezbitēriešu, metodistu vai jebkura no visām pārējām, saprotiet, vai pentakostu, jebkura no tām. Runa ir par sistēmu, nevis par cilvēkiem.

⁴ Es domāju, ka Kenedija kungs bija labs prezidents. Mana sirds skumst par viņa sievu. Es esmu ļoti sarūgtināts, ka pat mūsu valsti, ka banditi un tā tālāk, ir varējuši mūsu zemē pastrādāt ko tādu.

⁵ Ja nevari pareizā veidā nepiekrīst kādam cilvēkam un ieņemt pats savu pozīciju; bet tas nav iemesls, lai tāpēc vien nogalinātu otru cilvēku. Un tie bērniņi zina, sacīja, ka viens puisītis sacīja: “Tagad man vairāk nav neviena, kas ar mani spēlēšies. Tēta vairs nav.” Redzat?

Es vienmēr esmu domājis, ka reiz tā notiks arī ar mani. Vairākas reizes tā gandrīz arī notika, kā jūs jau zināt, kad ārvalstīs uz manis šāva; kad viņiem vajadzēja mani piesegt ar saviem ķermeņiem, lai mani nenošautu, no attāluma.

⁶ Un tā, ja cilvēks mirst šādi . . . Taču tā ir tā cena, kas tiek maksāta, kas pavada dažādu lietu slavu. Saprotat? Man šķiet, ka pie mums vidēji katrs ceturtais prezidents, viens no četriem, ir ticis nogalināts, un tas man liek justies ļoti slikti. Kauns, ka pie mums Amerikā ir tāds cilvēks, gatavs izdarīt ko tādu.

⁷ Un tagad, tomēr, kā jau teicu, es—es nebiju viņa politikas piekritējs. Es . . . es nepiekritu viņa idejām, ko viņš mēģināja īstenot. Bet, redziet, viņš bija citādāks. Un es nebiju viņa reliģiskās sistēmas piekritējs. Es—es, protams, nevarēju tam piekrist. Un tomēr viņš—viņš tā bija uzaudzināts. Lūk—lūk, kāpēc tas tā bija. Kā jau es sacīju, ja viņš būtu dzirdējis kaut ko citu, iespējams, viss varēja būt citādāk.

⁸ Mēs šeit parasti rikojamies tā, ka, ja nomirst kāds no mūsējiem, vai kāds, pat no ārpuses . . . Es domāju, ka mēs kā—kā amerikāņu draudze, kā amerikāņu daļa . . .

Amerikāņi ievēlēja Kenedija kungu par prezidentu. Un tas bija . . . Lūk, kāpēc pie mums ir demokrātija. Es nebalsoju par Kenedija kungu. Es balsoju par Niksona kungu, tāpēc ka Niksona kungu es pazinu personīgi. Un man—man viņš patika, un personīgi es—es balsoju par viņu, jo viņš man patika. Taču šīs zemes iedzīvotāji, amerikāņi, mani līdzpilsoņi šajā valstī, ievēlēja Kenedija kungu. Un veids, kā viņi to izdarīja, nu, tas ir starp viņiem un Dievu, bet tā nu tas ir.

⁹ Taču es domāju, ka šīs mātes dēļ, cilvēciskas būtnes, bērnu mātes, Kenedija kundzes dēļ, vai mēs nevarētu vienkārši uz minūti piecelties, lai par viņu palūgtu?

¹⁰ Kungs Jēzu, mēs visi esam cilvēki, mēs jūtam līdzīgi viens otram. Un mums ir patiesi žēl, Kungs, ka mūsu prezidentu tā varēja nošaut kāds aukstasinīgs slepkava. Mums ir patiesi žēl, ka mūsu tauta ir nonākusi tik tālu, ka tās vidū ir—ir šādi ļaudis, kas spēj nogalināt cilvēku kā aukstasinīgi slepkavas; tāpat kā nesen tika nošauts tas melnādainais brālis, vienkārši aukstasinīgi nošauts rasu aizspriedumu dēļ. Un mums ir patiesi žēl, ka mūsu vidū ir tādi cilvēki, Kungs. Mēs, to ir izraisījusi mūsu vājība.

¹¹ Un mēs lūdzam par Kenedija kundzi, par šī prezidenta sievu. Un mēs zinām, ka šie mazuliši lūkojās uz savu—savu tēti, kurš atstāja viņus pāris dienu pirms tā visa, laimīgs cilvēks, smējās un uz gridas rotaļājās ar viņiem. Tagad viņiem vairs nav tēva. Un par šo sievieti, kas . . . par viņa sievu, jo viņas vīrs iekrita taisni viņai klēpi, un viņa asinis plūda pa viņas kleitu; viņa tikko kā aplabāja savu mazulīti.

¹² Un kaut arī, Kungs, mēs varbūt domājam, ka šai sievietei nav taisnība tajā, kā viņa uzdod toni šai valsti ar saviem tērpiem un pārējām lietām; taču tas—tas, iespējams, ka amerikāņu tauta kopumā, viņi, ka tieši to viņi grib. Tāpēc mēs—mēs lūdzam par viņu šajā ritā, lai Tu palidzi viņai. Un lai šī smagā zaudējuma laikā viņa atklāj, kas ir Patiesība, Jēzus Kristus! Dāvā to, Kungs, Tu vienīgais, Kurš būdu laikā spēj dot mieru un mierinājumu.

¹³ Un palidzi mums, Kungs, arī turpmāk no visas savas sirds būt mirdzošai gaismai, jo mēs nezinām, kad un kādu ietekmi mēs varam atstāt uz kādu citu. Un ļauj mums izstarot Kristus Gaismu, līdz Viņš atnāks. Un tad Lielais ganāmpulka Gans, kurš iztiesā visu taisnīgi, atmaksās par katru grēku, un Viņš precīzi zina, kā to izdarīt. Bet līdz tam laikam mēs paļāvīgi nododam sevi Tavās rokās, Tavai mīlestībai un žēlastībai pret mums. Jēzus Vārdā. Āmen.

¹⁴ Jā, es domāju, ka neviens nav pelnījis tādu nāvi. Tāpat arī Linkolna kungs nebija pelnījis tādu nāvi. Makkinlija kungs nebija pelnījis tādu nāvi. Hjuijs Longs nebija pelnījis tādu nāvi; neviens no šiem cilvēkiem. Es tam neticu. Slepkaņas, tas ir slikti. Mūsu puīši necinijās svešumā par kaut ko tādu. Mūsu karogs netika pacelts kaut kā tāda dēļ. Mēs neesam Amerikas pilsoņi kaut kā tāda dēļ. Nē. Grēks ir pārņēmis un sasaistījis mūsu zemi, lūk, kāpēc—lūk, kāpēc notiek tādas lietas. Tas ir grēks.

¹⁵ Un tā, šodien mums būs. . . Es mācišu svētdienas skolu, un ir dažas lietas par kurām es gribētu izstāstīt draudzei. Un tas ir, pirmkārt, es gribētu, lai jūs man piedodiet, ka svētdienas rītos, kad man ir šie Vēstījumi, es jūs tik ilgi aizturu. Un tad, ja Kungs dos. . . Es to daru, jo es—es šeit esmu starp savējiem, un es—es šis mācības mācu tik pamatīgi, cik vien varu. Citās vietās es šīs lietas nemācu. Es vienkārši apstājos uz—uz Evaņģēlija pamatprincipiem. Taču šis mācības, kas ir pamatīgas, es—es tās citur nemācu. Un turklāt man šeit ir vajadzīga stunda, reizēm divas vai trīs, lai pabeigtu savu Vēstījumu. Un dažkārt es jūs te noturu līdz divpadsmitiem trīsdesmit, līdz vieniem. Un tas ir maz, salīdzinot ar to, kā bija agrāk. Reizēm es paliku gandrīz vai uz visu nakti. Es esmu izbraucis, bieži vien mēs devāmies ceļā jau pirms astoņiem, bet mājās no savām sapulcēm biju tikai nākošajā ritā ap diviem vai trijiem, tieši tā.

¹⁶ Taču es—es—es pacentīšos, kad atkal atbraukšu pie jums, vienkārši nelielu. . . kādu sprediķi visas šīs lielās mācīšanas vietā, ja vien es iepriekš nepaziņošu, ka būs kaut kas cits, jo es domāju, ka drīzumā es runāšu par Septiņām Bazūnēm, kuras ir tieši saistītas ar Sesto Zimogu. Kad atskanēja Sestais Zimogs, sāka vienlaicīgi skanēt visas Septiņas Bazūnes, saprotiet. Un tāpēc mēs. . . Es gribētu, lai Draudze to saņem pirms Viņa Atnākšanas, ja. . . vai pirms manas aiziešanas, lai kas arī tas nebūtu, ja vien to spēšu.

17 Un tā, ja mēs to darīsim, tad jau iepriekš jums to paziņosim. Un varbūt tad, kā mēs redzam, zāle šorīt ir pārpildīta, cilvēki stāv visapkārt un gar sienām, mēs pacentīsimies. . . Mums ir kāda vieta, uz kuru mēs varētu doties. Tur ir sēdvietas apmēram trīs tūkstošiem cilvēku, un tā ir kāda mājīga skolas auditorija, tepat tuvumā. Un šis Septiņas Bazūnes, mēs tās centīsimies sludināt tajā skolā. Un tur būs daudz sēdvietu, saprotiet, lai cilvēki varētu tikt iekšā.

18 Mēs gribam pastāstīt, ka Ņujorkā mums gāja vienkārši brīnišķīgi. Tur, Morisa Auditorijā, mēs vienkārši nevarējām laist iekšā vēl vairāk cilvēku, visus vakarus. Bija maksimāli pārpildīts. Uguns. . . Tas cilvēks, tās vietas saimnieks. . . Ugunsdrošības priekšnieks būtu spiests pārtraukt pasākumu, ja viņi tur paliktu stāvēt, tā saspiesti. Un mums vajadzēja palūgt viņiem iziet. Un cilvēki ārpusē, staigādami šurpu turpu pa ielu, bija lūgšanā, lai kāds nogurtu un pieceltos un izietu ārā un viņi varētu tikt iekšā un ieņemt šo sēdvietu. Saprotat? Tikai viens cilvēks, viņi gaidīja tā viena cilvēka dēļ, lai tiktu iekšā. Un tas, kurš tuvāk pie durvīm, un tad viņi vienu ielaistu. Kāds, kam atrāk jātiek uz mājām, pieceļas un iziet, tad viņi iet iekšā un apmainās. Saprotiet, viņi nāca. Tie bija ļoti patīkami, brīnišķīgi cilvēki. Un es ticu, ka pasaule, ka Kristus draudze slāpst pēc Dieva.

19 Un tā, es—es—es ticu, ka. . . Pateicos, brāli. Es—es ticu, ka—ka Dievs dāvās mums šo iespēju, ka mēs varēsim sanākt kopā un izskatīt šīs pēdējās Septiņas Bazūnes. Man patīk šīs lietas darīt esot vadītam, tā ka jūs to uzzināsiet.

20 Tad vēl, uzņēmēju brokastis. . . Parasti no viņu biedrības, šķiet, man teica, ka brokastis piedalās no piecdesmit līdz simts cilvēkiem. Taču torīt viņi pārdeva tūkstoš septiņsimt biļetes un ļāva, lai ienāk arī visi pārējie, lai to vietu piepildītu. Un cilvēki stāvēja visos koridoros, un gar sienām, un uz visiem pakāpieniem. Un bija arī vairāki augsti stāvoši kalpotāji, pāris priesteri un—un pārējie, bija tur, lai dzirdētu Vēstījumu. Un tā, es saprotu, es ticu, ka tas nedaudz palīdzēja. Varbūt tas paveica nedaudz—nedaudz vairāk, labāk, nekā mēs patiesībā bijām domājuši.

21 Un tā, tāpat, šovakar. . . Mums būs. . . šovakar Vēstījums, ja Tas Kungs ļaus, būs par—par tēmu, kā, par tavu stāvokli ar Kristu. Un šoreiz tas būs. . . Tas būs iss. Mēs gribam sākt, es gribu iznākt uz platformas septiņos trīsdesmit. Ja. . . Cikos jūs parasti sākat, septiņos trīsdesmit? [Brālis saka: “Mēs sākam septiņos trīsdesmit, taču mēs sāksim septiņos.”—Tulk.] Ak, septiņos, bet es uz skatuves būšu ap septiņiem trīsdesmit, un projām man vajadzētu iet ap astoņiem trīsdesmit, ja Tas Kungs ļaus, jo es—es vienkārši. . . Es mēģināšu pasteigties, cik vien varēšu, un es sāksu to praktizēt.

²² Tad ir vēl viena lieta, varbūt ir daži ne vietējie, kas dzird, ka cilvēki smejas. Jo es cenšos no šejienes aiziet, bet es to nespēju. Tas ir kaut kā . . . Es ceru, ka tas neizklausīsies zaimojoši, bet mana māte mēdza teikt, ka tas, ka cilvēki šādi sanāk kopā, tas ir kā sorgo sirups aukstā ritā. Jūs zināt, tas ir biezs un plūst lēni. Un apmēram tā tas arī ir. Šajos Vēstījumos es uz priekšu virzos lēnām, jo šis—šis Dieva cukurniedru saldums, ziniet, it kā sabiezina mūs kopā. Un es—es—es, man negribētos, lai būtu citādi. Es—es gribu, lai tieši tā arī būtu. Nu, es atceros, kā mēs mēdzām piecelties un dziedāt to dziesmu:

Svētita lai ir tā saite,
Kas mūsu sirdis Kristus milestībā sien;
Ši vienprātīgā sadraudzība
Ir istās Debesis, nudien. (Redzat?)

Kad tiekam mēs nošķirti,
Tad jūtam sāpes iekšēji;
Bet sirdis mēs joprojām būsim vienoti,
Ticot, ka tas nebūs ilgstoši.

²³ Un es—es ticu, ka tas vienmēr būs mūsu—mūsu mērķis šeit. Daudzi no šiem vecajiem svētajiem kopš tā laika ir aizmiguši, bet sirdi mēs joprojām esam vienoti. Un es domāju par to viziju torīt, kad es viņus tur redzēju, šos svētitos un godības apdvestos vīrišķīgi un sievišķīgi jauneklīgos augumus, viņi vēl joprojām līdzinājās tam, kādi viņi bija šeit, kad viņi bija uz zemes. Es domāju, ka viņi gaida mūsu atnākšanu. Un reiz, ja Dievs mums ļaus, mēs viņiem pievienosimies. Tagad es—es . . .

²⁴ Un atcerieties par dievkalpojumiem, šovakar dziedāšana sāksies septiņos, nevis septiņos trīsdesmit.

Un pēc tam, nākošnedēļ, es būšu Šrivportā, Luiziānas štatā, tur “Dzīvības Dievnamā” Šrivportā, Luiziānas štatā. Un man šķiet, ka viņi tur vēlas noīrēt auditoriju otrpus ielai. Vakar vakarā zvanija brālis Mūrs un teica, ka viņi . . . Tā ir ikgadējā sanāksme, un viņi domā, ka būs ļoti daudz cilvēku.

²⁵ Pirms es izlasīšu Rakstus, es gribētu izstāstīt nelielu liecību. Reiz šeit sēdēja kāda kundze, un bija . . . Izstāstīšu jums, kāds spēks ir viena cilvēka lūgšanai par otru cilvēku. Es nejaushi paskatījos un ieraudzīju vēlvienu kundzi, es vienkārši . . . Mārdžiju Koksū, brāļa Rodina Koksā sievu, kas sēž šeit. Šķiet, tas bija pagājušajā nedēļā, kad mēs bijām šeit, Svētais Gars dāvāja atpazīšanu viscaur auditorijā, jūs zināt, kā cilvēkiem tiek pateikts. Un viņa sēdēja . . . Šobrīd viņa sēž, lūk, šeit. Bet toreiz viņa sēdēja kaut kur tur. Un es—es paskatījos, un tur bija kāda kundze, kura—kura tika nosaukta vārdā un kurai bija cukura diabēts. Un Mārdžija bija . . . Bet vizijā bija redzama Mārdžija. Un Mārdžija stāvēja, lūk, tur; un tomēr es paskatījos lejup un ieraudzīju viņu, un tas bija . . . Un es nodomāju . . . Un

es paskatījos, lai ieraudzītu to otro sievieti, un tai vizijā bija Mārdžija, taču Gaisma bija uz tās sievietes. Tā ka es—es vēroju.

²⁶ Un es nodomāju: “Nu, ja es nosaukšu Mārdžiju, cilvēki teiks: ‘Kā tad, kā tad.’ Kāds, kurš viņas pazīst, teiks: ‘Nu, viņš—viņš, viņas—viņas virs vienkārši ir tuvs viņa—viņa draugs, viņi kopā dzīvo, kopā nakšņo, kopā medi, un—un tā tālāk, protams, tieši tāpēc viņš to zina.’” Bet Mārdžija to nezināja. Un es nosaucu to otro kundzi, kura bija. . . Man šķiet, tā bija viena māsa no Čikāgas, kā es uzzināju vēlāk.

²⁷ Bet pēc tam izrādījās, ka pie viņas. . . fabrikā tika veikta pārbaude uz cukura diabētu. Un—un viņai bija diabēts. Un šī iemesla dēļ viņa aizvakar devās uz kliniku. Un—un, kad viņa par to ieminējās, tad es viņai to atgādināju. Un es teicu: “Nāc šurp, māsa Mārdžija.” Un pastāstīju viņai par to, kā tirpa viņas rokas, un—un par šo ļoti nepatīkamo pašsajūtu.

Šī nabaga kundze tur strādā teju vai dienām un naktīm, lai. . . uzticama māte, lai palīdzētu savam vīram samaksāt par māju, kuru viņi cenšas uzcelt. Un—un viņa ar savu māsiņu Nelliju un Čarliju, kas ir Rodnija brālis, viņa sieva, un viņi visi kopā strādā tajās fabrikās, cik vien pietiek spēka. Un pacieš pazemojumus, viņas ļauj augt saviem matiem un, kopš kļuva kristietes, atsakās no kosmētikas un tamlidzīgām lietām. Es ticu atzinības izrādīšanai, kad tas ir pelnīti. Un pret šīm divām jaunajām sievietēm manā sirdi, protams, ir siltas jūtas.

²⁸ Un tad es paņēmu viņu aiz rokas un palūdzu par viņu. Un viņa aizbrauca uz turieni, un viņa no tā diabēta neatrada ne pēdu. Tas bija pazudis.

Viena kundze, kuras vārds tika nosaukts, sēdēja kaut kur šeit, un tā bija māsa vārdā Brjūsa. Šorit es viņu neredzu, bet viņa vienmēr bija. . . Viņa ir tāda sieviete, kas ļoti daudz lūdz. Un, kad es šeit biju pēdējo reizi, šī sieviete ienāca, un toreiz lūgšanu kartiņas nebija—nebija izdalītas, nekā tāda, tāpēc nebija neviena, nekādas lūgšanu rindas, tāpēc viņi vienkārši. . . Svētais Gars vienkārši izsauca cilvēkus no auditorijas.

²⁹ Un šī jaunkundze Brjūsa, viņa pati reiz bija—bija dziedināta no vēža. Un viņai—un viņai sirdi vienmēr bija nasta lūgt par kādu citu, un viņa vienkārši lūdza. Un tur bija viena kundze no Luisvilas, kura mira, vēzis kaklā. Un, kamēr viņa lūdžās, Svētais Gars devās tieši pie tās sievietes, nosauca viņas vārdu, un ko nu vēl Viņš izdarīja, pateica viņai, kas viņa ir, precīzāk sakot, pateica viņai, kas viņa ir un kāda ir viņas problēma, un ka viņai ir vēzis, un pateica viņai, ka viss būs kārtībā. Un šī kundze devās uz mājām.

Pāris dienas pēc notikušā viņa teju vai nosmaka līdz nāvei, vienkārši viņai ļoti uzpampa kakls. Viņa stipri ieklepojās, un tas vēzis izlēca ārā. Un viņa ir pilnīgi vesela. Saprotat?

³⁰ Tā notika, saprotiet, pats tas audzējs ir ļaundabīgs veidojums, kurā ir dzīvība. Saprotat? Nosaukums *vēzis* nāk no vārda, no medicīnas termina, “krabis”, kas nozīmē, ka tam ir daudz kāju, kā krabim, kas ir jūrā, un—un tas sūc no tevis tavas asinis. Un šis ļaundabīgais audzējs, kas bija viņas kaklā, tieši to tas arī darija.

Lūk, saprotiet, es neko nedaru ar pašu audzēju. Man ir darišana ar to dzīvību, kas ir tajā audzējā. Saprotat? Mums ir darišana tieši ar to dzīvību, kas ir audzējā. Saprotat? “Manā Vārdā tie izdzis ļaunos garus.” Vārds *velns* nozīmē “mocītājs”, piemēram, ķermeņa mocītājs. Un tas bija velns. Un pēc tam, kad no šī audzēja izgāja dzīvība, protams, tas audzējs sāka piepampt.

³¹ Tāpat kā mazs sunītis, kuru uz ielas notriekusi mašīna, kaut kas tāds, ļaujiet tam pagulēt tur pāris dienu saulē, un tas paliks divreiz lielāks.

Nu, tieši tāpēc šai sievietei kļuva sliktāk. Es esmu to skaidrojis daudzas reizes. Ja tev paliek sliktāk, tieši tā ir tā zīme, ka tu esi dziedināts, saprotiet. Un tā viņai visu laiku kļuva sliktāk, un tas sāka viņu smacēt, jo tas uztūka. Un . . . Taču tas atdalījās, tajā vairs nebija dzīvības. Un viņai uznāca tāds klepus, saprotiet, [Brālis Branhams klepo—Tulk.] lūk, *tāds*, ka noplēsa, atrāva to no viņas ķermeņa. Un šī mirusi matērija, vienkārši ķermenis bez dzīvības tajā, šis vēzis aizgāja, izlēca ārā, saprotiet, izkrita.

³² Lūk, tieši tā, pēc tam iznāca ārā tas ķermenis. Tas nebija ļaunais gars, kas tad iznāca. Tā bija viņa māja, kur viņš bija dzīvojis. Un viņš izgāja, jo tā sieviete ticēja tam, kas viņai tika pateikts, zinot, ka Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi, tieši tas nogalināja to vēzi, aizvāca prom to dzīvību.

Lūk, viņa būtu varējusi doties atpakaļ pie ārsta, un ārsts pateiktu: “Muļķības, tā—tā—tā lietīņa ir tieši tur, tāpat kā tā bija pirms tam.” Un tā būtu taisnība, audzējs bija tur, taču ne tā dzīvība, tās tur nebija. Saprotat?

³³ Un tā, kā būtu, ja tas būtu atradies tādā vietā, no kurienes tas nebūtu varējis iznākt ārā?

Vai šī ir tā fotogrāfija? [Brālis Nevills saka brālim Branhamam: “Šī ir tā audzēja fotogrāfija, kurš iznāca no Beikera kundzes, kura ir Springfildas, Indiānas štatā. Un viņa . . . Šī ir palielināta fotogrāfija, kuru viņa mums iedeva pēc lūgšanas.”—Tulk.] Šī ir Beikera kundzes, kura ir no Springfildas, Indiānas štatā vēža fotogrāfija, kurš iznāca pēc lūgšanas. Tā ir tā fotogrāfija. Redziet, tas ir ķermenis, kurā dzīvoja ļaunais gars.

Tieši tāpat kā jūs dzīvojat šajā ķermenī, kurā jūs dzīvojat; tas var būt mazs, liels, rudmatains, melnmatāins, lai kāds tas nebūtu. Saprotat? Vai nu šajā ķermenī dzīvo velns, vai arī šajā ķermenī dzīvo Kristus. Nu, pēc tam, kad dzīvība no tā iziet, jūsu

ķermenis joprojām ir šeit uz zemes, saprotiet, taču dzīvības tajā vairs nav.

Kad dzīvība aizgāja, ķermenis joprojām palika tur. Bet pēc tam tas atrāvās no viņas ķermeņa un tika izgrūsts ārā, tas ķermenis iznāca ārā.

Taču, ja tas atrodas tādā vietā, no kuras tas nevar iziet, tad sirdij ir jāņem šī mirusi matērija un ar katru tās sitienu jāattira asinis. Tas izraisa temperatūru un visu pārējo, jo tā ir infekcija. Vai saprotat? Un jūsu sirdij vajag. . . Es domāju, ka sirds attira asinis, kad tās plūst cauri. Vai tas ir pareizi, masa Dauha? Man šķiet, ka tā tas ir. Sirds, kad tā sitas, tā attira. Tā ir medmāsa, ziniet, un vēl viena sež šeit, viņai priekšā. Atti. . . paņem to. . . Un tieši tas izraisa temperatūru, infekcijas dēļ. Tas aizvāc infekciju, un—un ceļas temperatūra.

³⁴ Lūk, cilvēki, saprotiet, tā ir jūsu ticība. Tās nekad nav jūsu sajūtas. Tas ir nekas, ka mana roka nav taisna. Tam ar to nav nekāda sakara. To dara mana ticība. Saprotat? Taisni mūsu priekšā mēs redzam pilnīgi dziedināta cilvēka tēlu, caur ticību. Un pēc tam mēs vienkārši ejam soli pa solim, kamēr ieiesim tajā personā, un tālāk vienkārši iesim kopā ar to. Saprotat? Te nu mēs esam. Un tas, lūk, kas to paveic, tava ticība; nevis tavas sajūtas. To dara tava ticība. Pateicība un slava Dievam!

³⁵ Tagad mīklī veltīsim lūgšanai, un mums šeit ir tēma, kuru mēs gribam aplūkot, un nedaudz laika, kurā Tas Kungs strādās ar mums, attiecībā uz to.

Un, lūk, un, ja kādam no jums šorīt ir jādodas prom un vakara dievkalpojumā jūs nebūsiat, ja Tas Kungs gribēs, es—es gribu atkal būt šeit. Mana ģimene atgriezies Ziemassvētku nedēļā. Un pēc tam, tajā svētdienā pēc Ziemassvētkiem, ja Tas Kungs gribēs, es gribu sludināt savu Ziemassvētku Vēstījumu šeit dievnamā; svētdien pēc Ziemassvētkiem. Ja Tas Kungs gribēs, tēma būs *Klaidonis uz ielas*.

Un tā, tagad, pirms mēs izlasīsim to tekstu, nolieksim savas galvas un palūgsim.

³⁶ Kungs Jēzu, esi Tu mums blakus tieši šajā laikā. Mēs zinām, ka ir tik grūti mūsu mazajā dievnamā, kad daudziem ir jāstāv kājās. Bet—bet mēs šeit neesam šīs vietas ērtību dēļ, kas mums sagādātu fizisku komfortu, jo šeit it nemaz nav ērti. Un mēs šeit neesam arī, lai kāds uz mums skatītos. Bet mēs šeit esam tāpēc, ka esam izjutuši Tavu Klātbūtni. Un mēs zinām, ka Tu esi šeit. Un mēs esam šeit, lai tiktu izlaboti. Un mēs esam šeit, zinot, ka mēs esam Dieva namā. Un mēs jūtamies labi, ka varam būt šeit, lai cik neērti arī nebūtu kājās stāvošajiem un—un tik cieši sasēdušajiem, bet mēs esam šeit, jo mēs—mēs jūtam, ka Dievs ir šeit.

³⁷ Un droši vien tonakt tāpat jutās tas zēns, kad visu nakti sludināja Pāvils, un tas bija garš vēstījums, droši vien no saules

rieta līdz saules lēktam nākošajā ritā. Un kāds jauns puisis sēdēja tur augšā, un viņš nokrita, un viņi domāja, ka viņš ir pagalam. Bet Pāvils uzgūlās viņam ar savu ķermeni, un Dieva Gars, kas bija uz šī vēstneša, atgriezta dzīvības garu tā zēna ķermenī. Un viņš teica: “Ar viņu viss būs kārtībā,” un tas jaunais cilvēks atdzīvojās. Viņu interesēja tas, ko runāja Pāvils.

³⁸ Un, Dievs, mēs šajā ritā esam ieinteresēti uzzināt, ko Svētais Gars varētu pateikt mūsu sirdīm. Un mēs lūdzam, lai Tu lauz Dzīvības Maizi priekš katra no mums, lai tad, kad mēs šodien pametīsim šo vietu, mēs vairs nebūtu tādi paši cilvēki, kādi mēs ienācām. Lai kristieši vēl vairāk pietuvojas Tev. Lai šodien atgriežas grēcinieki. Lai slimie tiek dziedināti. Un lai Dieva Valstība atnāk ļoti tuvu mums vai pat ir mūsos. Jo mēs lūdzam Jēzus Kristus Vārdā, gaidot, lai Viņa Gars dod mums šos Vārdus. Āmen.

³⁹ Tagad izlasīsim dažas Rakstu vietas, kuras ir... Dieva Vārdam vienmēr ir taisnība.

Un tagad, un ikviens, es redzu, ka jūs esat ļoti laipni pret tiem, kas stāv. Es redzu, kā daži pieceļas un apsēžas, un iedod sēdvietu kādam citam. Tas ir ļoti jauki. Es gribētu, lai mums būtu vairāk vietas, bet šobrīd mums tās vienkārši nav.

Pievērsīsimies Mateja 27. nodaļai un izlasīsim no 11. panta, un pēc tam mēs parunāsim par šo tēmu.

Bet Jēzu veda zemes pārvaldnieka priekšā, un pārvaldnieks Viņam vaicāja: Vai Tu esi Jūdu Kēniņš? . . . Jēzus sacīja uz viņu: Tu to saki.

Un kad augstie priesteri un vecaji Viņu apsūdzēja, Viņš neatbildēja nenieka.

Tad Pilāts saka uz Viņu: Vai Tu nedzirdi, cik smagi tie liecina pret Tevi?

Un Viņš tam neatbildēja neviena paša vārda, tā ka pārvaldnieks ļoti brīnījās.

Bet svētkos zemes pārvaldnieks mēdza atlaist tautai vienu cietumnieku, kuru tā vēlējas.

Un tanī laikā tiem bija kāds īpašs cietumnieks vārdā Baraba.

Un kad tie bija sapulcējušies, Pilāts sacīja uz tiem: Kuru jūs gribat, lai es jums atlaižu? Vai Barabu, vai Jēzu, kuru sauc par Kristu?

Jo viņš zināja, ka tie to bija nodevuši aiz skaudības.

Un viņam sēžot uz soģa krēsla, viņa sieva sūtīja pie tā un lika sacīt: Nedari. . . liec mierā šo taisno, jo es šonakt sapnē daudz cietu Viņa dēļ.

Bet augstie priesteri un vecaji pierunāja ļaudis, ka tie izlūgtos Barabu, bet Jēzu nokautu.

Un zemes pārvaldnieks atbildēja un sacīja tiem: Kuru jūs gribat no šiem abiem, lai es jums atlaižu? (Vienkārši aizdomājieties par to!) Tie sacīja: Barabu.

Tad Pilāts saka tiem: Ko tad es lai daru ar Jēzu, kuru sauc par Kristu? Ko tad es lai daru ar Jēzu, kuru sauc par Kristu? Un viņi visi saka: Sit Viņu krustā!

Bet viņš sacīja...ko tad Viņš ļauna darījis? Bet tie brēca vēl vairāk: Sist Viņu krustā!

Tad Pilāts redzēja, ka viņš nekā nevar izdarīt, bet troksnis kļuva vēl lielāks, tad viņš ņēma ūdeni un mazgāja rokas ļaužu priekšā, sacīdams: Es esmu nevainīgs pie Šī Taisnā asinīm. Raugait jūs pašī.

Un visi ļaudis atbildēja un sacīja: Viņa asinis lai nāk pār mums un mūsu bērniem.

Tad viņš tiem atlaida Barabu, bet Jēzu šauta un nodeva, lai Viņu sistu krustā.

⁴⁰ Cik skumja aina! Es šo tēmu nosaukšu, ja jūs vēlaties to šādi atzīmēt jeb šādi nosaukt. Un varbūt viņi tā nosauks arī magnetofona lenti: *Ko es darišu ar Jēzu, kuru sauc par Kristu?* Un šī tēma, par kuru es gribu runāt pēc šāda teksta, es gribu runāt par šādu tēmu: “Jēzus ir tavās rokās.” “Ko tu dariši ar Jēzu tavās rokās?”

⁴¹ Mūsu aina šorit sākas tiesas zālē, kur uz skatuves bija izsaukts pārvaldnieks Pilāts, lai—lai rikotos un—un izteiktu spriedumu. Tas notika agri no rīta, neilgi pirms rītausmas, un viņš bija izrauts no miega, un—un bija aicināts uzklaut šī Cilvēka lietu.

⁴² Tas bija laiks, kad krustā tika sisti mūsu Kungs un Glābējs Jēzus Kristus. Viņš nebija—nebija izdarījis neko tādu, ko viņi varētu Viņā atrast, un Viņš—Viņš uz visu bija devis atbildes. Vienkārši bija pienākusi tā stunda, kad visam bija jānotiek tieši tā.

Nekas nevar notikt, ja vien aiz tā visa nav kaut kas, kas liek tam notikt tieši tā. Viss notiekošais notiek kaut kāda iemesla dēļ. Jo to—to, protams, rosina tas—tas gars, kas ir būtņēs un cilvēkos, un citur. Tam ir kāds iemesls un—un kāds mērķis, un ir jābūt kādam iemeslam.

Un bija iemesls, kāpēc tam bija jānotiek ar šo visizcilāko Cilvēku, kāds jebkad bija dzīvojis un jebkad dzīvos uz zemes; lūk, kāpēc tas notika tieši šādi, jo bija pienācis laiks, lai tas notiktu. Saprotat? Tam tā bija jānotiek, no tā nekādi nevar izbēgt. Tam—tam bija jānotiek tajā laikā.

Un Jēzum bija jāatnāk uz zemi tieši tā, kā Dieva Vārds par Viņa atnākšanu bija paredzējis. Viņš izdarīja tieši tā, kā Vārds teica, ka Viņš izdarīs. Viņš dzīvoja tieši tādu dzīvi, un

Dievs darija zināmu jeb izpauda tā laika Sēklu. Lūk, atcerieties, Dievs. . .

⁴³ Bībeles sākas ar Pirmo Mozus grāmatu un turpinās līdz Atklāsmes grāmatai. Lūk, šeit ir mācība, kuru es—es gribētu, lai jūs saprotat, ka. . . Redziet, Bībelē ir pateikts par katru paaudzi, par konkrētām lietām, kam jānotiek katras paaudzes laikā.

Līdzīgi kā Daniēls redzēja. . . izskaidroja Nebukadnēcara sapni; kā iesāksies pagānu valdīšanas laiki, un kā tie zaudēs savu spēku, un kā tie izbeigsies. Un visi šie cilvēki no tām rasēm un tām tautām, šīs pagāniskās varas, kas kontrolē, ir kontrolējušas pasauli, ir izdarijušas tieši tā, kā par to bija teikts tajā vizijā.

⁴⁴ Kad Nebukadnēcars, tā zelta galva, bija gāzts, tad nāca mēdieši—persieši; un viņu raksturojums, saskaņā ar tā materiāla raksturojumu, un saskaņā ar to, ko bija teicis pravietis, bija pilnīgi precīzs. Nebukadnēcars, zelta galva, bija pirmā un visvarenākā no karaļvalstīm. Pēc tam nāca mēdieši—presieši, kas bija sudrabs. Un tad uz leju līdz gurniem, kas bija no—no vara. Un katrs nākošais materiāls kļūst arvien cietāks un cietāks; jo zelts ir vismikstākais. Un tas beidzas ar dzelzi, kas no tiem visiem ir viscietākais, dzelzs.

Lūk, katra no šīm karaļvalstīm, saskaņā ar to ipašībām, atnāca tieši tā, kā pravietis par to bija pateicis. Un ko viņš darija? Viņš sēja sēklas, lai tautas to vērotu, un katru reizi, kad uzradās tā karaļvalsts, tai bija jādara tieši tā, kā bija teikts Vārdā.

⁴⁵ Un pēc tam uz skatuves bija jāuznāk Mesijam. Un, kad Kristus sāka savu darbību, Viņam bija jāatbild ar tiem Dieva Vārdiem, kuriem bija jāpiepildās, par ko bija runājuši pravieši, kā Viņš rīkosies.

Mozus teica, ka: “Viņš būs—Viņš būs Pravietis, līdzīgs man.” Un, ja jums būtu. . . ja mums būtu laiks parādīt šīs līdzības, un vienkārši parādīt to tajā varenajā laikā, kad Israēls bija gūstā Ēģiptē, kā piedzima tas Mozus, neparasts, divainais bērns; un kā viņš—viņš izauga un tika audzināts, un kā viņš tika slēpts nīdērēs; un kā viņš kļuva par vadoni, devās kalnos un saņēma likumu, un kāpa atkal lejā. Un bija ne tikai vadonis; bet viņš bija priesteris un ķēniņš, un valdnieks. Visas šīs lietas, un cik precīzi tās līdzībās stāstīja par Kristu. Un Mozus teica: “Tas Kungs, jūsu Dievs cels Pravieti, līdzīgu man.” Saprotat?

⁴⁶ Tātad, kad piedzima Kristus, Israēls atkal bija gūstā, Romas Impērijas gūstā. Bet kas bija Viņš? Piedzima kā divains, neparasts Bērns; kā Viņš tika izaudzināts. Kā Viņš devās kalnos, un nonāca lejā un teica: “Jūs esat dzirdējuši, kā viņi no senajiem laikiem saka: ‘Tev nebūs zagt.’ Jūs esat dzirdējuši, kā viņi saka: ‘Tev nebūs pārkāpt laulību,’ bet Es saku, ka ikviens, kas uzlūko sievieti, to iekārodams, jau laulību ir pārkāpis.” Likumdevējs, redziet, un Ķēniņš, Priesteris, Pravietis, tieši tāds pats kā viņš.

Tāpēc tam visam bija jāpiepildās, un, kad pienāca Mesijas dzīvei atvēlētais laika spridis, tad tas viss tika pilnīgi apstiprināts.

Lūk, iespējams, ka uz kādu laiku šī būs pēdējā garā mācību stunda, ko es jums pasniedzu. Es gribu, lai jūs to labi saprastu.

⁴⁷ Kad kādai konkrētai paaudzei ir izteikts Vārds, tad uz skatuves noteikti parādīsies kāds, kurš šo Vārdu piepildīs, tāpēc ka To ir izteicis Dievs. Tas ir šī izteiktā Vārda apstiprinājums. Un Jēzus atbilda ikvienai kvalifikācijai un bija Vārds, kas tika precīzi apstiprināts kā Mesija. Bibelē ir arī Vārdi, kas ir pateikti priekš pēdējam dienām. Šiem Vārdiem ir jāatdzvojas.

⁴⁸ Un šeit mēs redzam, ka mūsu Kunga dienās draudze jau bija Viņu atraidījusi vēl pirms Viņš nonāca Pilāta tiesas zālē. Viņi bija Viņu noraidījuši jau kopš tās dienas, kad Viņa kalpošana sāka pravietot un teikt viņiem Patiesību par Vārdu. Turklāt viņi nevarēja saprast, kā gan Viņš, Cilvēks būdams, varēja zināt, kas bija cilvēku sirdīs. Viņi maz ko zināja par to, ka Vārds ir Dievs! “Un Vārds,” saka Bibeles, “ir sirds domu un nodomu izšķirējs.”

⁴⁹ Un viņi gribēja saukt Viņu par ļauno garu. Viņš teica: “Es jums to piedodu. Taču, kad nāks Svētais Gars darīdams to pašu, pat viens pret To runāts vārds nekad netiks piedots.”

Un visām šīm lietām, par kurām Viņš pravietoja, ka tam ir jānotiek šajā laikā, kaut kādā veidā ir jāīstenojas. Bet, kad Tas ir īstenots, tad Tas tik ļoti atšķirsies no tā, ko cilvēki par To domā, ka tikai—tikai Izredzētie To ieraudzīs. Vienmēr, tikai Izredzētie ir vienīgie, kas To ieraudzīs, jo Tie ir izredzēti un iepriekšnolemti To ieraudzīt. Tādējādi tas nav iespējams, citādi nevar.

⁵⁰ Jēzus teica: “Jūs nevarat atnākt pie Manis. Neviens nevar nākt, ja Mans Tēvs viņu nepievilks; un visi, kurus Viņš Man ir devis, nāks pie Manis.” Saprotat? Saprotat? Tāpēc nekāda cita ceļa nebija. Viņš teica: “Jums acis ir, bet jūs neredzat; ausis, bet jūs nedzirdat.” Teica: “Jesaja par jums ir labi pravietojis.” Saprotat? Jesajas pravietojums piepildās, tas tiek izpausts.

Neaizmirstiet to, šeit vai tie, kas klausās šo ierakstu, ka Dieva Vārdam ir jātiek izpaustam. Dievam ir pienākums parūpēties, lai Tas notiek.

⁵¹ Gluži kā Jānis Kristītājs bija iepriekšnolemts ievadīt Jēzus Kristus atnākšanu, bija jāuzrodas kādam vīram, lai ieņemtu to vietu. Šim Vārdam ir jāpiepildās.

⁵² Pēc tam, kad Jēzus atnāca kā svaidītais Mesija un precīzi izdarīja visu, ko Viņam saskaņā ar Dieva Vārdu bija jādara, bet tomēr ebreji meklēja kaut ko citu, “Ķēniņu, kurš nāks ar dzelzs zizli Savā rokā”, bet tam bija jānotiek tālu nākotnē. Taču Viņš piepildīja katru Vārdu.

Reiz Kapernaumā, kad Viņš paņēma rokās Rakstus un izlasīja, (vai esat to ievērojuši) Viņš izlasīja tikai daļu no tās

Rakstu vietas. Un tad Viņš nolika to Grāmatu malā un teica: “Šodien tas ir piepildījies.”

⁵³ Viņam taču vajadzēja pasludināt jubilejas gadu, nu, bet kāpēc Viņš neizlasīja pārējo Tā daļu? Jo Tā attiecas uz citu Viņa Atnākšanu. To zināt viņiem nebija vajadzības. Tas bija tam periodam, kad Viņš vēl tikai nāks.

Taču tam periodam, kurā Viņš bija tolaik, Viņš varēja pateikt, ka: “Šodien šie Raksti ir piepildīti jūsu acu priekšā. Jūs redzat To tieši šeit. ‘Pasludināt žēlastības gadu, dziedināt sagrauztas sirdis un dziedināt slimos.’” Lūk, kādēļ Viņš bija atnācis.

Bet atlikušā Tā daļa bija—bija atnest Dieva tiesu pagāniem un tā tālāk, bet tas notiek pēc tam. Redziet, sākumā pagāniem Viņu ir jānoraida.

⁵⁴ Un tā, krustā sišana, tā kā mūsu tēma šodien ir “Jēzus tavās rokās”. Dieva Vārds bija pilnīgi apstiprināts, atkal un atkal bija pierādīts, ka Viņš bija tā atbilde uz Dieva Vārdu. Bet rakstu mācītāji . . .

⁵⁵ Redziet, Dievs To visu jau bija aprakstījis. Lai kalpotāji To izstudē. Taču, saprotiet, viņi pieņem kāda cita vārds par To; kaut kādu cilvēku grupu. Viņi ir kļuvuši tik akli pret Patiesību, ka tad, kad Patiesība tiek uzrādīta, viņi nespēj To ieraudzīt. Taču, redziet, Dievs ir taisnīgs, Viņam Tas viss tur ir pierakstīts. Viņam ir pierakstīts, lūk, šajā Grāmatā, kam ir jānotiek šodien tāpēc Tas tiks piepildīts. Taču tie, kas nav iepriekšnolemti To ieraudzīt, To nekad neieraudzis, saprotiet, viņi—viņi To visu ir galīgi saputrojuši.

⁵⁶ Un tieši tāpat viņiem Tas bija arī toreiz. Viņi tā arī neatpazina, ka Tas bija Viņš. Un pēc zīmēm Viņš bija tā laika Vēstnesis, neviens to nevarēja noliegt. Par to runāja Viņa pravietis; viņš teica: “Es, man ir jāiet mazumā, bet Viņam jāpieaug. Es neesmu cienīgs atraisīt Viņa kurpju siksnas, bet Viņš patlaban stāv jūsu vidū,” teica Jānis. “Un Viņš atnāks. Un cirvis jau ir pielikts koka saknei; un tie koki, kas nenes augļus, tiks aizvākti no meža jeb no vīna dārza. jeb—jeb no augļu dārza. To vairs tur nebūs.”

⁵⁷ Un tā, mēs ieraugām, ka viss notika tieši tā, kā Viņš bija teicis. Viņš spēja atpazīt cilvēku sirds domas. Viņš bija Pravietis. Viss, ko Viņš iepriekš paredzēja, notika tieši tā, kā Viņš teica.

“Es eju uz Jeruzālemi. Tur Es tikšu nodots grēcīgu cilvēku rokās. Un viņi pret Viņu izturēsies ļauni, un Viņš tiks sist krustā. Un trešajā dienā Viņš atkal augšāmcelsies.” Bet sacīja: “Pielūkojiet, ka nevienam to nestāstat.” Un Viņš padarīja viņus aklus pret To, lai viņi To nespētu saprast, līdz laikam, kad Tas piepildījās.

⁵⁸ Redziet, Viņš bieži vien pieļauj, lai mēs kļūstam akli līdz tam brīdim, kad mums Tas būs vajadzīgs. Viņš pieļauj aklumu pret tām lietām, ko mēs redzam šodien, jo šī ir tā stunda, kad mums Tas ir vajadzīgs, lai apstiprinātu to dienu, kurā mēs dzīvojam. Saprotat? Mūsu tēvi šīs lietas nezināja. Bibelē ir teikts, ka viņi tās nezināja. Viņš tās bija apslēpis, un pēdējās dienās Tas tiks atklāts Dieva dēļiem; jeb paveikts, tās tiks izpaustas, lai uz zemes kļūtu redzama Viņa slava un Viņa godība.

⁵⁹ Un arī viss, ko Daniēls ir teicis par pēdējām dienām, un ka “Tie, kas pazīst savu Dievu, veiks varoņdarbus.” Un vienkārši tik daudzas Rakstu vietas sasiemas šajā laikā, kurā mēs dzīvojam! Un kā uz zemes iestāsies šie ļaunie, viltīgie laiki! Un tieši tas, kas tagad mums ir, To piepilda.

Viņiem—viņiem bija—viņiem bija dota iespēja Viņu redzēt, taču viņi savu Mesiju atraidīja.

Un šodien notiek tieši tas pats, tā pati lieta. Mums ir dota brīnišķīga iespēja, jo Dievs nevar nevienu tiesāt, ja pirms tam nav . . . lai Viņa spriedums būtu pamatots.

Lūk, ja jūs esiet pateicis kādam—kādam cilvēkam, kurš lielā ātrumā brauc pa ceļu; esat viņu apturējis, pateicis: “Tur priekšā uz ceļa ir bedre. Ja tu turpināsi tādā pašā ātrumā, tad nositīsies.”

⁶⁰ Bet viņi saka: “Muļķības, es zinu, ko es daru.” Tad, saprotiet, viņu asinis nebūs uz tevis, jo tu viņus viscaur brīdināji.

Nu, tieši to pašu Dievs dara caur Savu Vārdu. Viņš viscaur brīdina cilvēkus par tuvojošos tiesu, un rāda Savas zīmes un brīnumus, kas Bibelē ir iepriekšnoteikti šim periodam. Viņš tos rāda, bet cilvēki vienkārši paiet Tam garām.

Cilvēkam aiziet uz elli nav vienkārši. Savu ceļu uz elli cilvēks izcina. Pirmie meli, kurus tu izteici, tu zināji, ka tas nav pareizi. Pirmā cigarete, ko tu izsmēķēji, tu zināji, ka tas nav pareizi. Pirmā ļaundarība, ko tu pastrādāji, tu zināji, ka tas ir nepareizi. Jo tava sirdsapziņa sacīja tev, ka tas ir nepareizi, bet tu vienalga joņoji caur sarkano gaismu, lēci pāri nožogojumiem. Tu esi pārgalvīgs. Tu tik un tā vēlies to darīt, parādīt, ka esi kaut kas īpašs. Saprotat? Bet atceries, ka tu sev lauz ceļu uz elli. Nonākt ellē nav vienkārši. Tev ir jānoraida Patiesība.

⁶¹ Pirms tu izraisi avāriju, tev ir jābrauc pie sarkanās gaismas. Pirms tu izraisi avāriju, tev vajag, tur, gar ceļa malām, ir izlikta brīdinājuma zīme. Bet tev, tev ir pašam savs viedoklis, tāds ir šodienas cilvēks. Un viņš zina vairāk par jebkuru citu, un viņš neieklausīsies ne zīmēs, ne brīdinājumos par tuvojošos Tiesu, arī tie, kuri atraida Kristu.

⁶² Tagad pievērsiet uzmanību tam, ko viņi bija pieņēmuši Kristus vietā. Tagad iedomājieties tās dienas draudzi, par viņu aklumu. Viņi bija noraidījuši publisku slepkavu, Barabu. Bija pierādīts, ka šis cilvēks bija slepkava, un viņš patiesām gaidīja

savu sodu. Un bija taču pierādīts, ka viņš bija slepkava, un viņš bija ļauns cilvēks. Un tikai tāpēc, ka—ka Jēzus Dzīve . . .

Viņš—Viņš taču meta viņiem izaicinājumu. Viņš teica: “Kurš no jums var Mani apsūdzēt grēkā?” *Grēks* ir “neticība”. “Ja Es nedaru Sava Tēva darbus, tad neticiet Man; ja Es neesmu jums teicis Rakstu Patiesību. Un Raksti Paši runā par Mani. Izpētiēt Rakstus,” teica Viņš, “jo Tajos jūs domājat, ka jums ir Mūžīgā Dzīvība, bet tieši Tie liecina par Mani šajā laika periodā.”

⁶³ Taču viņi sacīja: “Viņš padara Sevi par Dievu. Viņš padara Sevi par nez ko.” Viņš neizdaria neko . . . Dievs padarīja Viņu par Dievu; Viņš bija Dievs. Viņš bija Rakstu piepildījums. Viņš nekad Sevi nepadarīja par kaut ko. Dievs Viņu bija izveidojis par to, kas Viņš bija. Un tas bija tāpēc, ka bija pienākusi tā stunda, kad šim Vārdam bija jāpiepildās. Lūk, bet viņi nespēja To ieraudzīt, jo Tas bija pretrunā ar viņu konfesionālajiem priekšstatiem par Kristu, kurus viņi paši bija izveidojuši. Un tas padarīja viņus aklus pret Vārdu.

⁶⁴ Lūk, un turklāt, lai atbrīvotos no šī Individā, viņiem bija jāpieņem slepkava, sabiedriski draudi, tās bija saistības sabiedrībai, saistības viņiem, slepkava, viņiem to vajadzēja pieņemt, lai—lai atraidītu Kristu.

Un pirms jebkurš vīrietis vai sievietē var pieņemt nepareizo, viņam ir jāatrainda pareizais. Vienkārši dabā ir kaut kas tāds, tāds kā likums, ka tev ir jāatrainda pareizais, pirms tu vari pieņemt to nepareizo lietu.

Kā jau es jums tikko citēju, lai—lai nebūtu jāmelo . . . Tu—tu meloji, pretēji savam pareizajam vērtējumam. Tu pateici melus, ejot pret savu sirdsapziņu. Tu meloji pretēji tam, ko tev ir mācījusi tava māte vai vecāki. Jeb pati daba tevi māca, ka tev nevajadzētu tā darīt. Un tādējādi tu, lai atraidītu Patiesību, tev ir jāpieņem meli, un pirms tu vari pieņemt melus, tev ir jānoraida Patiesība. Saprotat?

⁶⁵ Un tieši tā izdaria šie ļaudis, viņi bija noraidījuši Patiesību. Un tā Patiesība bija Viņš. “Es esmu Ceļš, Patiesība un Dzīvība.”

“Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Un Vārds tapa miesa un izpauda Sevi mūsu vidū.” Pirmajā vēstulē Timotejam 3:16: “Un patiesi liels ir dievbijības noslēpums, jo Dievs tapa redzams miesā, to ir aptaustījušas mūsu rokas.” Dievs, Jehova! Tas ir—tas ir tik aprbrīnojami, tik satriecoši, kad iedomāties, ka Dievs, Kurš izveidoja kosmosā saules sistēmu, kas radīja zvaigznes, kas ir tūkstošiem reižu lielākas par šo pasauli . . .

⁶⁶ Un, ja kāda no šīm zvaigznēm sāks traukties uz mūsu zemi ar ātrumu desmit tūkstoši jūdzes stundā, nu, tad tai vajadzētu simts miljonu gadu, lai nonāktu līdz šejieni, tik tālu tas ir. Un karājas tur divas tādas mazas zvaigznītes, no šejienes tās šķiet collas attālumā viena no otras, taču attālums starp tām ir lielāks nekā

attālums no mums līdz tām. Un tomēr katra no tām ir precīzi ieņēmusi savu vietu. Un šī milzu galaktika, ak vai, Dieva, Kurš to visu varēja izveidot, plašums un milzīgums! Katrai no tām ir jānotur vienai otra. Tieši tāpēc tās atrodas tādā stāvoklī. Ja tās atstātu savu pozīciju, tad visa sistēma sabruktu.

⁶⁷ Tieši tas notika Ēdenē. Kad Ieva atstāja Dieva baušļu pozīciju, krita visa cilvēce.

Lūk, kur ir šodienas nelaime. Mums nevajadzētu būt sašķeltiem organizācijās un konfesijās, un tā tālāk. Mums būtu jābūt Dieva dēliem un meitām, noturot kopā šo vareno pasaules galaktiku.

⁶⁸ Pagājušajā nedēļā es Ņujorkā dzirdēju kādu paziņojumu, ko bija citējis vai teicis Einšteins, tas lielais zinātnieks, kas—kas tiek dēvēts par šī laika smadzenēm. Un es biju... to dzirdēju. Pēc tam es aizgāju paklausīties Normanu Vinsentu Pilu, par viņa psiholoģiju par to, kā cilvēkiem vajadzētu darīt jeb dzīvot un raudzīties uz sevi no psiholoģijas viedokļa.

Pēc tam, attiecībā uz Einšteinu, viņš runāja par galaktiku, kas atrodas tās sistēmas vidū, tālu no zvaigznēm. Un ja cilvēks spētu pārvietoties, man šķiet, viņš teica, ar gaismas ātrumu... Lūk, man šķiet, tas ir... astoņdesmit seši tūkstoši? [Brālis Nevils saka: “Simtu astoņdesmit seši.”—Tulk.] Simtu, simtu astoņdesmit seši tūkstoši jūdžu sekundē, tā pārvietojas gaisma. Un tagad pārrēķiniet to uz piecām minūtēm, cik miljonu vai triljonu jūdžu attālumā jūs atrastos? Bet, lai nokļūtu līdz tai galaktikai, jums būtu nepieciešami simt divdesmit miljoni gaismas gadu. Un tātad simtu divdesmit vai simtu piecdesmit miljoni gadu; simtu piecdesmit miljoni turp un simtu piecdesmit miljoni atpakaļ.

⁶⁹ Un viņi uzdūrās tam, kas viņus samulsināja. Un viņi, aizlidojot turp un atgriežoties atpakaļ, jums tam ceļojumam faktiski būtu vajadzīgi trīs miljoni, trissimt miljoni gadu. Šis ceļojums ilgtu trissimt miljonu gadu, taču, kad tu atgriezies atpakaļ uz zemes, tu faktiski būsi bijis prom tikai piecdesmit gadus. Jūs ielaužaties Mūžībā. Tai nav gala.

⁷⁰ Un kad aizdomājies, ka Dievs, Kurš visu to ir izveidojis un iestatījis un par to runājis, nonāca un tapa par miesu mūsu vidū, lai mūs izpirktu. Un ir tik ļoti pagodinājis mūs ar Savu diženo Klātbūtni, ka šajās pēdējās dienās Viņš—Viņš ir nostājies šeit uz šīs grēcīgās zemes, un pierādījis kā īstenību Savu Vārdu, jo Viņam ir pienākums attiecībā pret šo Vārdu. Āmen. Šis varenās Būtnes, Kurš satur Savā rokā visas šīs lietas, taisnīgums un suverenitāte!

⁷¹ Pievērsiet uzmanību, valstis. Sākumā Viņa Vārdu ir jānoraida draudzei. Pēc tam, kad draudze To noraidīja un nosauca Viņu par “Belcebulu jeb ļauno garu”, tad Tas tika atnests valdības priekšā, lai tādā veidā tiktu nosodīta visa

cilvēce. Un tā, šajā rītā mēs atrodam Jēzu romiešu valdnieka Pilāta priekšā, nopratināšanai. Un mēs redzam, ka vispirms Viņu noraidīja draudze, tāpēc ka viņi neticēja Viņa Vēstījumam, jo viņi nezināja Vārdu.

⁷² Jēzus viņiem sacīja: “Ja jūs būtu—būtu klausījuši Mozu, jūs ticētu Manam Vārdam, jo viņš runāja par Mani.” Saprotat? Šis ir tas Vārds, kuru pravietis. . . Tas Kungs taču nāk pie pravieša, un pravietis izteica Vārdu tam laikam, kuram bija jāatnāk. Un šeit Tas tika identificēts un teica: “Jūs sakat, ka jūs pazīstat Mozu un ka viņš ir jūsu vadonis. Jūs nezināt ne Mozu ne viņa Vārdu.” Citiem vārdiem, Viņš teica: “Es esmu Vārds. Es esmu tas identificētais Vārds, par kura atnākšanu runāja Mozus, bet jūs Mani nosodāt.” Saprotat? Savu tradīciju dēļ, saprotiet, draudze Viņu nosodīja.

⁷³ Un tā, tagad mēs redzam Viņu Pilāta priekšā, un arī pilnībā apstiprinātu, tam laikam jeb tai draudzei Viņu ir identificējis tā laika vēstnesis. Viņiem bija dota iespēja ieraudzīt un noticēt, taču viņi To noraidīja. Kāpēc viņi To noraidīja? Daudzi no viņiem vēlējās Tam noticēt; taču traucēja viņu tradīcijas, ne cilvēki, bet viņu tradīcijas!

⁷⁴ Lūk, saprotiet, kā Nikodēms atnāca nakti, un viņš sacīja: “Skolotāj, mēs zinām, ka Tu esi Mācītājs, no Dieva nācis. Mēs zinām, ka Tu esi no Dieva. Jo neviens nevar tādas zīmes darīt, kā Tu dari, ja Dievs nav ar Viņu. Mēs. . .” Par kādiem “mēs” viņš runā? Par draudzi, farizejiem, tā laika vadoņiem. “Mēs zinām. Mēs esam pilnīgi pārliecināti, ka Tu esi tā Persona.” Bet kāpēc tad viņi nespēja to izdarīt? Viņu sistēmas dēļ. Es gribu, lai tas tā dziļi nosēžas, jo tieši to es gribu parādīt. Saprotat? Šīs sistēmas dēļ, kurai viņi jau bija pievienojušies, tās dēļ viņi nespēja iet uz priekšu. Kaut gan viņi redzēja, ka Tas ir Mesija, taču tā sistēma, ar kuru viņi bija saistīti, neļāva viņiem To pieņemt.

Vai jūs—jūs to saprotat? Tagad es gribu pavaicāt šiem klātesošajiem klausītājiem, cik daudzi no jums saprot, par ko es runāju? Paceliet jūsu rokas. Labi.

⁷⁵ Lūk, sistēma! Viņi ticēja Tam, un viņi zināja, kas Tas bija. Cik ļoti man gribās pateikt, ka šodien ir tieši tas pats! Mēs redzam, kam šeit šodien ir jānotiek, un mēs To redzam, taču sistēma neļauj viņiem To pieņemt. Viņi ir tik ļoti iesakņojušies šajā sistēmā! Redziet, tas nav cilvēks, tā ir tā sistēma.

Tieši tāpat kā ar prezidentu, kurš, kā jau teicu, tiko kā tika noslepkavots. Runa nav par cilvēku; cik es zinu, viņš bija labs cilvēks, viņš neko ļaunu nebija izdarījis, cik es zinu. Taču tā ir sistēma. Tie nav tie cilvēki; tā ir sistēma.

⁷⁶ Tie nebija ebreji; tā bija viņu sistēma. Šī sistēma Viņu notiesāja, tāpēc, ka Tas nepiekrita viņu sistēmai. Vai jūs saprotat? Lūk, tieši tas pats notiek tagad. Viņi izvēlējās šo sabiedrības ienaidnieku, slepkavu.

Taču šajā stridīgajā jautājumā tika iejaukta arī valdība. Tāpēc valdībai ir jāpasludina tas spriedums, jo, lai atņemtu dzīvību, tam ir jānāk valdības priekšā. Viņiem pašiem nebija ļauts to darīt, tāpēc ka viņi bija Romas varas pakļautībā, un viņi nedrīkstēja atņemt dzīvību, lai cik arī stipri viņu baznīca sacīja, ka: “Mums tas ir jādara.” Nu, viņi—viņi nevarēja to izdarīt, pirms Roma nebija devusi tam savu atļauju. Tāpēc tam ir jātiek celtam valdības priekšā. Lūk, tajā ir iesaistīta valdība.

Nu, ja tā nav šodienas aina, tad es neko neredzu. Saprotiet, pilnīgi precīzi!

⁷⁷ Draudze To noraida, tagad tiek iesaistīta valdība. Bija pienācis laiks, kad tam vajadzēja skart visu valsti, pilnīgi visus. Strīda jautājums bija noformulēts. Tuvojās izšķirošais brīdis. Visa tauta bija Viņu atraidījusi, un izsauca pār sevi Dieva dusmas. Un pirms vēl . . . Viņu bija atraidījusi pat draudze, un tas izsauca Dieva dusmas pār draudzi. Taču tagad Viņu ir atraidījusi valsts, lai dusmība nāktu pāri visam.

Un šodien pasaule Viņu ir atraidījusi, lai pāri visai pasaulei nāktu sods. Ir jātiek tiesātām visām tautām.

⁷⁸ Un mēs zinām to, ka tas notika tā varenā Romas ģenerāļa Tita laikā. Viņš aplenca Jeruzālemi un pēc tam beidzot vienkārši . . . Viņi ēda viens otra bērņus; ēda mizu no kokiem un zāli no zemes. Un—un tad Tits devās taisni iekšā un sagrava mūrus, un nodedzināja pilsētu, un asinis straumēm plūda pa—pa ielām, kad viņš tur viņus slepkavoja.

Un tā bija jānotiek. Pirms taisnīgais Dievs pieļautu, lai cilvēkiem, kurus Viņš ir izraudzījis, notiktu kaut kas tāds, ir—ir jābūt kādam pelnītam iemeslam. Viņš ir taisnīgs. Viņa—Viņa likumi pieprasa, lai Viņš būtu taisnīgs. Un likums bez soda nav nekāds likums.

⁷⁹ Ja es būtu pateicis, ieviesis šajā pilsētā tādu likumu, ka: “Par braukšanu pie sarkanās gaismas ir jāmaksā soda nauda,” bet pēc tam par to nebūtu nekāda soda, tad jūs vienkārši turpinātu braukāt pie sarkanās gaismas. Taču ir jābūt sodam.

Un Dieva likuma sods, par Viņa programmas noraidīšanu, ir nāve. Un tur bija jābūt nāvei, lai par to būtu samaksāts.

⁸⁰ Šorīt mēs stāvam līdzīgā iztiesāšanā, kas notiek pa visu pasauli, iztiesāšana. Visas konfesijas ir noraidījušas Vārdu. Es zinu, ka tas skan ļoti asi. Un es gribētu, lai kalpotāji, kas klausās gan šeit, gan arī tie, kas klausās lenti, tagad pacenšas to saprast, ko es mēģinu jums izskaidrot. Taču es turpinu savu domu jeb izsaku šeit savu domu, un saku, ka šodien mēs stāvam vēl vienā Pilāta tiesas zālē.

⁸¹ Tu teiksi: “Ja es tur būtu stāvējis, tad es būtu runājis Jēzus Kristus labā.” Bet, nu, ko Tu dari ar to šodien? Lūk, kas par lietu. Saprotat? “Man ir vienalga, kā Viņu bija noraidījusi draudze,

es būtu stāvējis kopā ar Viņu.” Tev ir šāda iespēja. Hm-hm. Saprotat? Viņi—viņi noraidīja Viņu.

⁸² Lūk, šodien Viņš tiek nopratināts, tas ir, tikko kā ir nopratināts tiesas procesā, lai tiktu noformēta pasaules sistēma, kuru sauc par baznīcu padomi, lai—lai—lai izveidotu Vispasaules baznīcas Padomi. Un tā, ko tad viņi ir izdarījuši? Viņi ir nobalsojuši par to, ka viņi pilnīgi apvienosies un viņiem būs kopīga baznīcu padome.

Un šajā Baznīcu Padomē, visām draudzēm ir jāpieder pie šīs padomes, vai arī, ja tu nepiederi, tad tev nav pat atļauts sludināt, tev nav pat atļauts lūgt par slimajiem. Un tavu draudzes namu drīkst izmantot jebkam, ko vien viņi sagribētu. Ja viņi gribēs tur glabāt kastes vai municiju, lai ko viņi sagribētu, tev par to nav nekādas teikšanas. Vai nu tu piederi Baznīcu Padomei, vai arī tu nepiederi vispār.

Un tā ir šī sistēma, kas tika izveidota šeit Savienotajās Valstīs, kas piepilda Rakstus līdz pēdējam burtnīkam. Piepildās tas, ko Kungs pateica man 1933. gadā, saprotiet, un šorīt mēs esam tajā laikā.

Un šodien tiesā tiek iztiesāts Jēzus Kristus, Vārds, kā tas bija krustā sišanas laikā, un tagad Viņš ir mūsu rokās. Viņš ir šīs pasaules rokās. Vārds ir skaidri apliecināts pa visu pasauli, saprotiet, un Viņš tiek iztiesāts. Visas konfesijas ir Viņu noliegušas. Un tagad Viņš tiek nopratināts kā . . . Baznīcu Padomē, un viņi atkal noraida Viņu un izvēlas to pašu, ko izvēlējās toreiz.

⁸³ Redziet, vēsturiski daba atkal un atkal atkārtojas, jo daba vienmēr ir tāda, kāda tā ir. Koki turpina augt, un dārzeņi izaug un puķes, un pasaule griežas ap savu asi tieši tāpat kā vienmēr. Tā ir daba. Un katra perioda daba rada atkal un atražo to—to atspulgu, kāda bija daba pirms tam. Un šodien mēs ieraugām, ka mēs atkal atrodamies tāni pašā vietā.

Lūk, Jēzus bija “Vārds”, Jāņa Evaņģēlijs 1. nodaļa. Mēs visi ticam Tam. Viņš bija Vārds. Un tā kā Viņš bija Vārds . . . Lūdzu, saprotiet. Viņš bija Vārds, un Viņam bija jābūt pret to sistēmu.

Un viņi—viņi noraidīja Viņu ne jau Viņa brīnumu dēļ. Ne jau tāpēc. Viņi teica . . . Viņš teica: “Kurš var Mani apsūdzēt?”

“Ko gan ļaunu Viņš ir darījis?” vaicāja tā sieviete. “Ko ļaunu Viņš ir darījis, kā vien dziedinājis slimos?”

⁸⁴ Sacīja: “Mēs neapsūdzam Viņu par tām lietām.” Saprotat? “Mēs apsūdzam Viņu par to, ka Viņš, cilvēks būdams, taisa Sevi par Dievu.” Taču viņu pašu Raksti teica, ka Viņš būs Dievs.

Jesaja, šis varenais pravietis, kurš uzrakstīja sešdesmit sešas Jesajas Grāmatas, kas sākas ar . . . Sākumā ir stāstīts, kā bija sākumā; bet šīs Grāmatas vidū parādās Jānis Kristītājs; un tā beidzas ar Tūkstošgadu Valstības laiku. Un arī Bibele ir

sešdesmit sešas Grāmatas, tāpat kā Jesajam ir sešdesmit sešas nodaļas. Tā ir zīmīga sakritība. Šeit Jesajas 9:6 viņš ir teicis: “Jo mums ir piedzimis Bērns, mums ir dots Dēls; un Viņa Vārds būs: ‘Padomdevējs, Miera Valdnieks, Varenais Dievs, Mūžīgais Tēvs, Brīnišķais.’”

⁸⁵ Bet šis aklās tradīcijas jeb sistēmas nespēja ieraudzīt, ka Tas bija Dievs; to bija sacījis viņu pašu pravietis, pie kura nāca Vārds, ka Viņš būs Dievs. Šis aklās sistēmas! Tā viņi bija noraidījuši Vārdu un Viņa vietā gribēja slepkavu, Barabu.

⁸⁶ Un šodien Vārds, kas nepārprotami ir priekš šī laika, ir ticis apstiprināts. Tas ir padarīts reāls. Ir parādīts, ka tā ir Patiesība. “Un pēdējās dienās,” kā teica Jēzus, “būs tāpat kā Sodomas dienās,” un tā tālāk, “tā tas būs, kad atnāks cilvēka Dēls.” Pats Dievs, Viņš, Kurš ir Vārds, paredzēja šo pēdējo laiku un to, kas kas notiks; un ka Gaisma atspīdēs vakara laikā; un kā, Maleahijas 4. nodaļa, Viņš sūtīs tās visas lietas un tās apstiprinās.

⁸⁷ Un, tas ir nonācis līdz vietai, kad ir jāpieņem lēmums, un draudzes ir To noraidījušas. Un ko ir sagribējušas draudzes? Vārda slepkavu, tādu, kurš pieņem sistēmu. Ja sistēma ir pret Vārdu, tad tā ir Vārda slepkava. Un tās grib konfesijas tradīciju patiesā Vārda vietā, kas tiek izpausts un ir pierādīts, ka Tas ir Dievs cilvēku vidū; zinātniski, ar fotogrāfijām, Gaisma, tas pats Tā Kunga engelis, Uguns Stabs.

Tas Pats, Kurš dzīvoja uz zemes Jēzus Kristus ķermenī, ir nonācis uz Saviem ļaudīm pēdējās dienās, kaut arī zinātne ir To nofotografējusi. Draudze ir redzējusi Tā darbus. Tas ir pilnībā apstiprināts ar lentēm un visu pārējo, atkal un atkal pa visu pasauli, un caur individuālu kalpošanu.

Un tomēr, neskatoties uz to visu, viņu sistēmas vēlas Baznīcu Padomi, lai notiesātu Patiesību. Gribēdami slepkavu, kurš izslēgtu vai pārtrauktu, vai nozogotu. Un to viņi izdaris, viņi To reiz izbeigs. Un Baznīcu Padomei tas būs jādara. Lūk, kur ir tā zvēra zīme; antikrists, pret Vārdu, kas ir Kristus. Bet ne viņu. . .

⁸⁸ Viņi domā, ka tā ir tradīcija. Viņi domā, ka viņu tradīcijas ir no Dieva. Saprotat? Bet tās nenostāvēs ar Vārdu, un tāpat arī Dievs neapstiprina, ka tas ir pareizi. Jēzus stāvēja ar Vārdu, nevis ar viņu padomi; bet ar Vārdu. Un Vārds pierādīja, ka Viņš bija Dievs.

Un arī šodien Tas pierāda, ka Tas ir Dievs, jo Tas dzīvo tādu pašu Dzīvi, un Tas dara tās pašas lietas mūsu vidū, ko Tas darija toreiz, un pareģoja.

⁸⁹ Un ko tad viņi dara? Viņi pieņem kaut ko, kas. . . Viņi jau ir pieņēmuši tieši to sistēmu, kas sitis To krustā. Un laiks, kad brīva atrašanās ārpus konfesijām tiks sista krustā, ir jau tuvu. Tā tas ir.

⁹⁰ Lūk, tas nav pretrunā ar Rakstiem. Tas atbilst Rakstiem. “Un viņi izveidoja zvēra tēlu.” Apvienojot pasaules konfesijas vienā protestantismā, izveidojot zvēra zīmi, zvēra tēlu, saskaņā ar Atklāsmes 13:8. “Un viņi izveidoja zvēra tēlu.”

Šis *zvērs* ir “Roma”. To zinām mēs visi. Un tā vienmēr ir bijusi Roma, visi. . . Kā gan tā var būt—kā gan tā var būt Krievija, ja Bībele saka, ka tā ir Roma? Redziet, cilvēkiem vienkārši radušies aplami iespaidi. Saprotat? Kā gan tas varētu būt kaut kas cits, kad ir paredzēts, ka tam ir jānāk no Romas?

⁹¹ Vēlreiz izskatiet Daniēlu, šis kājas no dzelzs un māliem; dzelzs bija visur, sākot lejup no ceļgaliem līdz galam. Un ikviens zina, ka Krievija tajā laikā nemaz nebija zināma. Tā bija Roma. Sarkanais pūķis bija Roma. Tā vienmēr ir Roma. Un šī dzelzs nepārmainījās uz kaut ko citu, no Romas uz kaut ko citu; tā palika Roma. Un šis zvērs ir Roma!

⁹² Un Romai bija reliģiska sistēma, kuras nāvējošā galva. . . tas ir, viņš tika nāvīgi ievainots galvā, taču viņš atkal atdzīvojās, no pagānu Romas kļūdams par pāvesta Romu. Un tagad viņiem ir jāizveido tam atspoguļojums, tam zvēram, kas iznāk no Atklāsmes grāmatas 13. nodaļas.

Vai jūs esat kādreiz ievērojuši? Šī valsts ir ierindota kā trīspadsmitā, un uzrodas. . . Es nesaku, ka tas ir. . . Tomēr tas—tas ir divaini, ka matemātiski tam tā bija jāizkārtojas, ma. . . vienkārši pilnīgā secībā ar Rakstiem. Tā atrodas Atklāsmes 13. nodaļā, šī valsts.

⁹³ Visi pārējie zvēri iznāk no ūdeņa, kas ir cilvēku blivums un daudzums, to saka Bībele; taču šis nelielais zvērs parādās no zemes, kur nebija cilvēku. Kaut arī viņš bija jērs, reliģijas brīvība; pēc tam viņš runāja kā pūķis un apvienojās ar to varu, un darīja visu to, ko pirms viņa bija darījis pūķis. Precīzi. Tāpēc te nu tas ir. Tam—tam gluži vienkārši tā ir jābūt. To nekādi nevar apiet.

⁹⁴ Un te nu mēs šodien esam, tiek veidota sistēma. Sistēma! Mēs nevaram gaidīt, kamēr. . . Mēs esam mēģinājuši visus padarīt par luterāņiem; taču tas neizdevās. Mēģinājām visus padarīt par baptistiem; tas mums neizdevās. Lai visi kļūtu par metodistiem vai par pentakostiem; viņiem tas neizdevās. Un tā, lai to istenotu, jo laika ir tik maz, viņi ir izveidojuši padomi, galvu, zvēra tēlu. Tieši to viņi ir izdarījuši. Un kas tas ir? Vārda sišana krustā atkal ir ļoti tuvu. Tas tiek iztiesāts un drīz tiks pieņemts lēmums.

⁹⁵ Ievērojiet atšķirību starp izpausto Vārdu un konfesiju, tas izpaužas, Vārds atšķiras no konfesijas.

Kas tas ir, kas ir šī sistēma? Tā ir Romas pavadonis. Vai Bībele saka, ka tā tas būs? Tieši tā! Atklāsmes 17. nodaļa, viņi redzēja, kā Roma uzcēlās garīdzniecības sistēmā, kā sieviete. Sieviete, draudze vienmēr tiek attēlota kā sieviete.

Protams, arī Kristus Ligava ir sieviete. Tieši Ieva bija tā, kas krita; viņa ir Tā, kas ir jāizpērk. Un Draudze (kas tā ir?) ir sieviete, kas ir izpirkta.

⁹⁶ Bet šī sieviete sēž uz zvēra ar septiņām galvām. Un mēs zinām par šiem septiņiem pakalpiem un tā tālāk, un Bibelē ir teikts, ka tā būs. Tur nav nekādas kļūdas. Šeit nav iespējams kļūdities. Saprotat?

Un turklāt ievērojiet, mēs konstatējam, ka viņa ir "NETIKĻU MĀTE". Saprotat? Un māte ar meitu atkal apvienojas draudzībā. Reiz meita bija aizbēgusi no mātes, lai censtos dzīvot piedienīgi, jo viņas māte bija tik zemiska un slikta, ka tā meitene aizgāja no mājām. O-ho! Taču tagad, kad viņa jau kļūst pieaugusi, viņa, un pati sāk darīt daudz launas lietas; viņa redz savu māti, viņa domā, ka viņas mātei bija taisnība, tāpēc viņa sāk veidot pati savu sistēmu. Saprotat? Precīzi.

⁹⁷ Apvienojot konfesionālos, protestantus, precīzi tiek piepildīts tas, kas ir sacīts Atklāsmes 17. nodaļā. "Viņai piederēja visi, kuru vārdi nebija ierakstīti Jēra Dzīvības Grāmatā." Vai nu vienai, vai otrai, vai zvēram, vai zvēra telam. To saka Bibeile.

Un par to runāja Jēzus, nevis par komunismu. Bet Mateja 24. nodaļā, sākot no 21. līdz 26. pantam, Viņš paredzēja, ka tas gars šajā sistēmā būs tik līdzīgs tam istenajam, ka tas pieviltu pat Izredzētos, ja tas būtu iespējams; Izredzētos, kuru Vārdi jau pirms pasaules radīšanas ir ierakstīti Jēra Dzīvības Grāmatā. Un, godīgi sakot, tas viņus ir tik stipri sasaistījis, ka Viņš pat teica, ka, ja Viņš nebūtu šīs dienas viņu dēļ saisinājis, tad neizglābtos neviena miesa uz zemes. Un mums ir tikai . . .

⁹⁸ Šobrīd—šobrīd ir 64. gads, vai ne? Un man šķiet, ka viņi apgalvo, ka saskaņā ar kalendāru ir septiņpadsmit gadu mazāk. Un mums ir 64. gads, 1964., kas nozīmē (cik tas ir?), ka līdz divdesmit pirmajam gadsimtam ir atlikuši trīsdesmit seši gadi.

Un katros divos gadu tūkstošos pasaule ir nonākusi pie savas pasaules sistēmas beigām, pie reliģisko sistēmu, visu sistēmu beigām, un bija jāiejaucas Dievam. Viņš iejaucās Noasa laikā; pirmie divi gadu tūkstoši. Otrie divi gadu tūkstoši; sistēma bija nonākusi līdz tam, par ko mēs runājam mūsu šī rīta tēmā, un Viņš atkal sūtīja Savu Vārdu. Viņš sūtīja Savu Vārdu caur pravieti, Noasa laikā, pravieti Noasu; bet cilvēki To noraidīja savas sistēmas dēļ. Viņš atkal sūtīja Savu Vārdu Jēzus laikā, Vārds tika izpausts visā pilnībā; bet cilvēki To noraidīja. Un tagad ir 1964. gads, līdz nākošo divu tūkstošu gadu beigām vēl ir atlikuši trīsdesmit seši gadi; un Vārds ir atnests, taču sistēma ir To noraidījusi.

⁹⁹ Cik tuvu mēs esam? Iespējams, ir vēlāks nekā mēs domājam, saprotiet, tas var notikt jebkurā brīdī. Varbūt tas jau ir noticis, cik nu mums ir zināms, kā es sacīju pagājušajā svētdienā, kad

te biju. Iespējams, ka pēdējais vārds jau ir šajā Grāmatā; kad tas notiks, vairāk neieies neviens. Pasaulē viss notiks tāpat kā agrāk, taču Draudze jau būs apzīmogota. Tagad ievērojiet, kad mēs turpināsim tēmu. Viņu vārdi, lūk, viņš nepievils tos, kuru vārdi ir ierakstīti.

¹⁰⁰ Kas tas ir? Tai ir jābūt sistēmai. Saprotat? Un vienkārši aizdomājieties, piederēt tajai konfesijai tajā sistēmā, ko tu tādā gadījumā dari? Ko tu esi izdarījis? Tu esi apzīmogots, saprotiet, ārpus Vārda, slepkavnieciskā sistēmā, kas aizved prom: "Izrādīdami ārēju svētbijību, bet Spēku noliedzdami." Tā ir zvēra zīme. Precīzi. Saprotat?

¹⁰¹ Tas ir tas zvērs, tas, ko viņš izdarīja; un šeit ir tas tēls, tā pati lieta. Un tas zvērs bija tik varens, ka izveidoja to vareno vispasaules baznīcu Nikejā, saprotiet, ka viņi lika visai—visai pasaulei atnākt pie tā, pie šīs vienas sistēmas. Un viņi domāja, ka tas bija tik vareni: "Neviens nevarēja ar viņiem karot," ir teikts Bibēlē, līdz viņi uztaisīja zvēra tēlu un ievēda visus protestantus Baznīcu Padomē; kas izveidoja sistēmu, kurā tevi neuzskatīja pat par kristietu vai jebko citu, ja tu nepiederēji tai sistēmai.

¹⁰² Ir liela atšķirība starp zvēra zīmi un Dieva Apzīmogošanu. Dievs apzīmogo ar Savu Vārdu. Vai jūs ticat, ka tas ir Vārds?

Tagad tu teiksi: "Vai tas ir pareizi, brāli Branham?" Tieši tā.

¹⁰³ Lūk, es zinu, ka jūs, sabata ievērotāji jeb septītās dienas adventisti sakāt: "Tā ir sestdienas ievērošana." Taču tā nav. Nevēlos ar jums strīdēties, taču tas ir pilnīgi nebībeliski.

Efeziešiem 4:30 ir teikts: "Un neapbēdināt Dieva Svēto Garu, ar ko esat apzīmogoti līdz izpirkšanas dienai." Redzat?

¹⁰⁴ Lūk, Svētais Gars ir Vārds. Dievs nav nekādi trīs. Viņš ir tas pats Dievs, tikai trīs dažādos laika posmos, trīs kalpošanās. Dievs Tēvs, likuma laikā; Dievs Dēls, žēlastībā; un Dievs Svētais Gars, kā jūs To saucat, tas pats Dievs Svētā Gara laikā. Dievs Tēvs bija Vārds; Dievs Dēls bija Vārds; un Dievs Svētais Gars ir Vārds. Redziet, tās vienkārši ir trīs kalpošanas. Un lai . . . Un Svētais Gars jūs apzīmogo, un tādējādi jūs esat apzīmogoti ar Vārdu.

Tagad tu sacīsi: "Nu, es esmu apzīmogots ar . . ."

¹⁰⁵ Nu, tad tas sevi apliecinās. Saprotat? Tas pierāda. Tu nevari piederēt kādai sistēmai, un vienlaicīgi būt apzīmogots gan ar sistēmu, gan ar Vārdu, saprotiet, tāpēc, ka tās ir pretējas lietas. Tu to nekādi nevarēsi. Labi.

Lūk, mēs redzam, ka šīs lielās mašīnas mehānika, šīs lielās mašīnas mehānika, kurai ir . . .

Mašīnai ir jābūt . . . automobilim ir virzuļi, vārstuļi un karburators, un tā tālāk. Tā—tā ir mehānika.

¹⁰⁶ Tagad es gribētu Draudzei pateikt kaut ko, kas man nāk atmiņā, saprotiet, tas ir tas, kas tas ir, es ticu, ka mēs esam tik tuvu beigām, ka man—man tagad kaut kas ir jāpasaka, saprotiet, saprotiet, mehānika, tik daudz cilvēku mēģina izskaidrot mehāniku, kaut arī viņi to nepazīst. Saprotat? Vienīgais, ko jūs... Un, jūs zināt, jums to vajadzētu zināt. Mehānika ir zināma. Kā būtu, ja Mozus... .

Kā būtu, ja kāds būtu pateicis: “Noa, es gribu, lai tu man izskaidro mehāniku, kā šķirsts var noturēties virs ūdens. Kā tas... .” Viņš to nespētu.

Jums nav obligāti jāzina mehānika; galvenais ir zināt Tā Dinamiku. Saprotiet, Dinamika ir tā, ko jums vajag zināt.

“Kā?” Nu, ja kāds pieietu pie Izraēla un teiktu: “Paklau, Mozu, es gribu izprast. Kā tu, izsakot savus vārdus, spēji radīt dzīvniekus?”

¹⁰⁷ Viņš sacīja—viņš sacīja: “Tie nebija mani vārdi. Tas bija Dieva Vārds. Viņš pateica man to darīt.” Saprotat?

¹⁰⁸ “Es—es—es... Pastāsti, izskaidro man, kā tu liki uz zemes atnākt mušām, kad tur nebija nevienas, tās daudzās mušas uz zemes?” Saprotat? Mozus pats to nevarēja izskaidrot. Tev tas nav jādara. “Kā tu liki rietumu vējam nākt un izpūst eju cauri Sarkanai jūrai, ka mēs visi varējām tev sekot pa sausu zemi? Izskaidro tā visa mehāniku. Kādu—kādu—kādu sistēmu tu pielietoji, Mozu? Ko? Izstāsti man tos zinātniskos pētījumus, kādu atomu tu tur atdalīji?” Saprotat? Saprotat?

¹⁰⁹ Viņš to nezināja. Viņš, nu, viņš nezināja mehāniku; viņš vienkārši zināja dinamiku. Un—un tieši tas ir tas ceļš.

Es nevaru jums pateikt, kā es dzīvoju. Es nevaru jums pateikt, kā dzīvojat jūs, tomēr jūs dzīvojat. Es nevaru pateikt, kā darbojas jūsu sirds un kā jūsu ēdiens pārtop par asinīm. Un kā no šī ēdiena jūs saņemat spēkus, un—un kā tas nonāk aiz zarnu trakta trešās sienīņas un pārtop par dzīvības asinīm, kas plūst jums cauri. Es—es nevaru to izskaidrot, taču tas notiek. Saprotiet, tas notiek. Es—es to nevaru izskaidrot. Es nezinu mehāniku. Tā ir dinamika.

¹¹⁰ Lūk, varbūt Mozus zināja mehāniku, taču izprast to bija tikai un vienīgi Mozus ziņā. Viņi zināja, ka tas darbojās, un ar to bija gana. Kāpēc cilvēki nevar būt apmierināti ar to šodien? Saprotat? Visi nevarēja būt Mozus. Bija tikai viens Mozus. Viņi vienkārši zināja, ka tas bija no Dieva. Viņi redzēja, ka tas bija no Dieva.

Un viņi tam sekoja, un darija labi, līdz viņi sāka to apšaubīt, sagribēja izvirzīt vēl kādu, lai darītu to pašu lietu, Korahu, Dātānu. Un, kad viņi sameklēja kādu, lai ieviestu kaut kādu miesīgu pakalderinājumu, galu galā Dievs sacīja: “Atdalieties.

Neieejiet šajā organizācijas sistēmā. Saprotiet, izejiet no tās! Es to aprišu.” Un Viņš atvēra zemi un aprija to. Saprotat?

¹¹¹ Jūs nezināt, jums nav vajadzības zināt mehāniku. Vienkārši ziniet dinamiku, to, kas liek tam pulsēt, kas padara to istenu, un paskaties, vai tas trāpa tajā mērķī, kurā, kā sola Bībele, tam ir jātrāpa šajā dienā. Redziet, tas atkal ir Vārds, atpakaļ pie Vārda.

¹¹² Lūk, tagad tiek iekārtots šis milzu mehānisms, un tas ir gatavs kustēties. Mehānika tur jau ir. Viņiem jau ir mehāniskā organizācijas sistēma, kas, kā viņi saka, atnesis “mieru” virs zemes. Viņiem ir . . . līdzīgi kā ANO.

Valstis ir apvienojušās. Tas ir apvienošanās laiks. Es tikko kā par to sludināju, nesen. Tas . . . Viņi apvienojas kopā, lai atnestu, ko? Pasaules mieru. Viņi dara to Nāciju Līgā. Viņi to vienmēr ir darījuši, vienmēr, bet tas nekad nav strādājis. Tas nevar nostrādāt. ANO ir tik vien kā liels gumijas balons, kuru mētā ikvienas valsts mācību vējš. Tas pārsprāgs un saplaks jebkura iemesla dēļ. Tas nevar nostrādāt.

Un tāpat arī Baznicu Padome nevar būt efektīva. Tā ir cilvēciska organizācija, kas ir pretrunā sistēmai . . . tas ir, ar savu sistēmu tā ir pretrunā Dieva Vārdam, un tas nevar nostrādāt. “Vai var divi iet kopā, iepriekš nesarunājuši savā starpā?” Tas nav iespējams. Un kā var Kristiešu draudze, tai vajadzēs . . .

¹¹³ Vasarsvētku draudzes, Dieva Asamblejas, un citas lielās pentakostu valstības draudzes, un Pilnā Evaņģēlija ļaudis, kā gan viņi spēj atteikties no savām evaņģēliskajām mācībām, no tiem principiem, uz kuriem viņi ir stāvējuši? Un viņi taču bija audzināti iziet no šīm organizācijām un nosodīt to; un viņiem ir jāzaudē viņu evaņģēliskā mācība, lai ietu kopā ar cilvēkiem, kuri nepiekrīt Bībeles principiem un Dievišķajai Dziedināšanai, un Dieva Spēkam, un Jēzum Kristum. “Vai var divi iet kopā, savā starpā nesarunājuši?”

¹¹⁴ Lūk, lūdzu, ir pienākusi tā stunda, mēs esam klāt, un tas lielais mehānisms jau ir izveidots. Lūk, mehānika viņiem ir. Vienīgais, kā tur vēl trūkst, ir sātans tajā ar dinamiku, lai apzīmētu ar zvēra zīmi piespiedu kārtā. Kad tas tiks darīts piespiedu kārtā, tad dinamika darbosies. Mehānika tur ir. Viņiem tā jau ir.

¹¹⁵ Atļaujiet man pateikt vēl kaut ko; šis ir apvienošanās laiks, mēs redzam, kā apvienojas draudzes, apvienojas valstis. Un tāpat šis ir Dieva un Viņa Līgavas apvienošanās laiks. Es to saku ar godbijību un cieņu. Es ticu, ka Kristus Līgava ir pasaukta. Es ticu, ka Viņa ir apzīmogota Dieva Valstībā. Es ticu, ka mehānika jau ir. Viņi gaida Dinamiku, kas paņems Viņu no zemes Godībā, Aizraušanā. Es tam ticu no visas sirds. Tieši tā. Mēs nezinām, kā Viņš to izdarīs, bet Viņš to izdarīs.

Viņš ir Dinamika. Mēs vienkārši kļūstam par šī mehānisma, Viņa Ķermeņa, locekļiem, pārtopot Viņa līdzībā, un redzam, kā

Viņš apvieno Sevi ar mums, Savos darbos, ar Savām milestības dāvanām, kad Viņš tās sniedz mums tieši pirms Kāzu Mielasta. Un mēs gaidām to, esam nomodā par to.

Viņu lielajai draudzei ir jāapvienojas.

¹¹⁶ Šis Draudzes Dinamika būs piepildīšanās ar Svēto Garu, ar ko mēs esam darbojušies mazā mērā, līdz nonāks noslēguma Akmens, lai savienotos ar Ķermeni. Taču, kad šī Galva un Ķermenis savienosies, pilnīgais Svētā Gara spēks uzceļ augšā Ligavu, tieši tādā veidā; pat mirušie, kas ir miruši Kristū jau pirms simtiem gadu, uzceļies visā Viņa svētuma krāšņumā un dosies lidojumā uz debesīm. Šī Dinamika ir Svētais Gars.

¹¹⁷ Bet šobrīd šī varenā režīma, kuru viņi ir uzcēlušī, dinamika, šis lielais mehānisms reiz sāks darboties apvienotajā Pasaules Baznīcā Padomē, kura arī veiks piespiešanu. Atcer...taču atcerieties...

Jūs teiksiet: “Kad tas notiks...” Tad jums tas jau būs par vēlu. Jūs jau esat tur iekšā. Gribat to vai negribat, jūs jau esat tur. Saprotat? Ievērojiet, tas gars jau ir uz jums.

¹¹⁸ Tajā dienā, kad—kad Gara vēji pūš no austrumiem, ziemeļiem, rietumiem un dienvidiem, pārlicinot cilvēkus iziet no tā, un parādot cilvēkiem!

Tieši tāpēc es tik ļoti esmu bijis pret šo sistēmu. Es redzēju, ka tur kaut kas bija, tumsa. Kad es redzēju tās sievietes, kā viņas uz savām sejām nēsāja to dranki, es stāstīju jums par to pagājušajā svētdienā, es zināju, ka kaut kam ir jānotiek.

¹¹⁹ Kāpēc es vienmēr esmu bijis pret visu to? Es to nezināju; tagad es to zinu. Kāpēc es vienmēr esmu bijis pret organizēto reliģiju? Tāpēc ka (tagad es to redzu) tā ir zvēra zīme. Saprotat? Es nekad to nebiju teicis, tikai pēdējās pāris nedēļas. Saprotat?

Un tā, pēc draudzes politikas, kas notiek tad? Pēc tam, kad Vārds ir bijis patiesi apstiprināts? Lūk, skatieties, visbeidzot tas ir nonācis līdz tam, ka ir jānoslēdz kāda vienošanās. Viņu nākamais solis bija...

¹²⁰ Kāds bija ebreju nākamais solis pēc tam, kad draudze bija To noraidījusi? Draudze noraidīja Vārdu. Viņi nevēlējās, lai viņiem ar To būtu kaut kas kopīgs. “Tas ir ļaunais gars.” Viņš zināja, kādas domas bija viņu sirdīs. “Tas ir nelabais.” Un tomēr Tas bija Vārds. Tie darbi, ko Viņš darīja, liecināja par Viņu, apstiprināja, Kas Viņš bija. Bet viņi negribēja, lai viņiem ar To būtu kaut kas kopīgs.

Pēc tam, nākamais solis, tas nonāk līdz valdībai. Un tā ir draudzes valdība, jo tajā ir iesaistītas visas valstis. Toreiz pagāniska valsts kontrolēja reliģisku valsti. Lūk, tas ir, pilnīgi viss ir reliģija, tāpēc tam ir jānonāk līdz pasaules reliģijai.

Ak vai, tas ir redzams pat aklajam! Un ko saka aklais, kad viņš to redz? Kad viņš to ieraudzis, viņš būs brīvs no sava akluma.

¹²¹ Ievērojiet, kad šī pasaules padome sanāk kopā: “Ko mēs darīsim ar šo Jēzu, kuru sauc par Kristu?” Viņi, protams, negrib, lai viņiem būtu ar To kaut kas kopīgs. Tāpēc tādā gadījumā atliek tikai viena lieta, tieši tas pats, ko viņi izdara toreiz, viņi piesītis To krustā, protams, apklusinās To. “To vairs nedrīkst. To darīt vairs nebūs atļauts.” Valstu reliģijas spēks vairs neļaus viņiem to darīt. Tādi dievkalpojumi, kādi notiek šeit, un tamlīdzīgas lietas, tas būs pilnībā aizliegts. Jūs nevarēsiet to darīt bez galvenās pārvaldes, draudzes vadības, atļaujas, saprotiet, zvēra tēls. Ak! Mēs esam klāt, tas arī viss. Mēs—mēs—mēs esam galā.

Un patiesi apstiprināts; nākamais solis ir sist Viņu krustā.

¹²² Tāpat kā tagad, panāk, lai visi, kas viņiem nepievienojas, tiktu izslēgti un viņiem būtu aizliegts sludināt, saprotiet. Tas vēlreiz sit krustā apstiprināto apsoliājuma Vārdu. Aptur to: “Jums vairs nav atļauts darīt ko tādu. Vairs nekādu dziedināšanas dievkalpojumu. Nekādu lūgšanu par slimajiem. It nemaz! Jūs nedrīkstat to darīt. Nē, neko no tā. It nemaz! Vai nu jūs iesiet cauri Baznīcu Padomei, vai arī jums vispār nekā tāda nebūs.”

¹²³ Tagad jūs saprotat, kāpēc es esmu pret konfesiju reliģiju, jo tā ir zvēra zīme. Tās galva ir Roma, tā ir pirmā. Pilnīgi pareizi. Un tā liek visiem to pieņemt, caur pievienošanas meitām, tas ir tas tēls. Viņu māte izdara to pašu. Kur pirmo reizi tika organizēta Roma? Kura bija pirmā organizētā reliģija pasaulē? Romas katoļu baznīca. Ja kāds var pateikt, ka tā nav patiesība, lai pasaka man. Šeit tā nav. Pirmā organizācija, pati pirmā organizētā draudze bija Nikejā, Romā. Tieši tā. Un tieši to viņi izdara.

¹²⁴ Un ko pēc Lutera nāves izdara luterāņi? Viņi izdara to pašu, kas tika izdarīts Nikejā, Romā. Ko viņi izdara pēc Veslija? Ko viņi izdara pēc visām lielajām kustībām, kas reiz radās? Viņi izdara to pašu, izveidoja šai netiklei līdzīgas meitas, pilnīgi precīzi. Līdzīgi, tieši tāpat, mēs šeit ieraugām . . .

¹²⁵ Man šeit bija pierakstīta viena Rakstu vieta. Varbūt būs labāk, ja es to izlaidīšu. Taču, skatieties, viņiem bija . . .

Draudzes organizēšana šodien ir novedusi pie tādas pašas sistēmas. Vienīgais, kas viņiem vēl trūkst, ir dinamika, kaut kas tāds, kas to iedarbinātu. Un izšķirošais brīdis tuvojas, pavisam drīz.

¹²⁶ Katoļu baznīca sadraudzēsies ar protestantu draudzēm. Es jums esmu to stāstījis jau—jau pēdējos trīsdesmit gadus. Viņi apvienosies kopā. Un jūs skaidri redzat, ko viņi dara

šobrīd. Protestanti nekad nekļūs par katoli, taču viņi kļūs par savstarpēji saistītu brālību, zvēra zīme, pēc zvēra līdzības.

¹²⁷ Tādā pat veidā kā tā māte, Ieva, samaitāja visu pasauli, ievēdot to fiziskā nāvē. Māte, Ieva! Paklausieties. Māte Ieva samaitāja visu cilvēku rasi caur fizisko nāvi, (kā?) noraidot Vārdu un pieņemot kaut ko Tam ļoti līdzīgu. Viņa izraisīja visu fizisko nāvi, jo viņa atstāja patieso Vārdu un noticēja visam patiesajam Vārdam, izņemot mazu daļiņu. Viena neliela nevienprātība ar visu Dieva Vārdu bija iemesls visām sirdssāpēm, visām nāvēm un visam tam, kas vien ir noticis uz zemes. To izdarīja Ieva, nāves māte. Vai tagad jūs redzat, kam mēs tuvojamies? Nāves māte, ievērojiet, viņa vienkārši apšaubīja Vārdu.

Viņa teica: “Dievs ir teicis . . .”

Sātans sacīja: “Pareizi.”

“Dievs ir teicis . . .”

“Pareizi.”

“Dievs ir teicis . . .”

“Pareizi.”

“Dievs ir teicis . . .”

¹²⁸ “Jā, tas, tas ir pilnīgi precīzi. Vienā ziņā, tas ir pareizi, taču, saproti, tas—tas—tas vēl nav Tas viss. Saproti, tev—tev atvērsies acis, tu būsi . . .”

Bet Dievs ir pateicis, un tas izšķir jautājumu, Vārds! Redziet, tas sākās ar nedaudz neprecīzu Vārda skaidrojumu, un tieši tāpat tas arī noslēdzas, tieši tāpat.

¹²⁹ Ievērojiet, meita ir tēva un mātes savienošanās produkts. Lūk, šeit ir kaut kas šokējošs. Bet nāve, fiziskā, fiziskā nāve ir mātes Ievas savienošanās ar sātanu, caur Dieva Vārda apšaubīšanu. Viņi savienojās un radīja nāves produktu. Viņa . . . Nāve ir sātana un Ievas savienošanās produkts.

¹³⁰ Ievai bija Vārds. Sātans ir pret Vārdu. Un, skatieties, sātans atzina, ka gandrīz deviņdesmit deviņas un deviņdesmit deviņas simtās daļas no Tā bija pareizas. “Tik līdzīgi,” ir teikts Bibēlē, “ka pēdējās dienās pieviltu pat Izredzētos, ja tas būtu iespējams.” Vai redzat, kā tas ienāk, kā tas vienmēr ir bijis, un kas no tā iznāk? Tādā pašā veidā, savienojušies caur neticību visam pilnīgajam Dieva Vārdam. Vai jūs sapratāt? Lūk, kas atnesa nāvi, neticības savienošana ar Vārdu. Neticība, vienkārši tāda maza mazītiņa daļiņa no tās; maziņa, sīciņa daļiņa, viena simtdaļa no procenta. Taču Tam ir jābūt visiem simtiem procentiem! Tas arī viss.

¹³¹ Pievērsiet uzmanību, Dieva meita, Draudze, Ligava, tas arī ir Dieva un Viņa Vārda apvienošanās produkts. Svētais Gars apvienojās fiziskajā ķermenī, Tas radīja Dieva Dēlu, Dieva

taisnīguma produktu. Un pēdējās dienās, kā ir teikts, “kā bija Sodomas dienās,” Līgava tiks apvienota, caur Dieva Vārdu, kļuvušu redzamu miesā, Svētajam Garam apzīmogojot viņus Dievā, un apzīmogojot neticību ārpusē, no ārpuses.

¹³² Kā es jau teicu, ja jūsos mājotu Bēthovena dzīvība, tad jūs dzīvotu kā Bēthovens; ja jūsos mājotu Hitlera dzīvība, jūs dzīvotu kā Hitleris. Un, kad jūsos ir Kristus Dzīvība, tad jūs dzivosiet kā Kristus, un darīsiet Kristus darbus. Un tas notiks. Ja Kristus dzīvotu šodien, tad Viņš darītu tieši to, kas ir teikts Vārdā, kas Viņam būtu jādara šodien. Un Vārds saka, ka: “Viņš vakar, šodien un mūžīgi ir tas pats.” Kāpēc šī aklā garīdzniecības pasaule nespēj ieraudzīt laiku, kurā viņi dzīvo? Saprotat?

¹³³ Ieva izraisīja visu fizisko nāvi, cenšoties injicēt Vārdā kaut kādu sāta malu mācību. Un tieši tas pats notika ar draudzi Nikejā, Romā, kad Vārda vietā tika pieņemtas dogmas. Tas pats arī ar metodistiem, baptistiem, prezbiteriešiem, kad katrā periodā parādās Gaisma, bet viņi To noraida.

Lūk, kāpēc luterāņi nomira, kad uzcēlās Veslijs. Tas bija jau cits periods. Atnāca Vārds, un viņiem bija Tas jāpieņem, vai arī jāmirst. Lūk, kāpēc šobrīd mirst pentakosti, jo ir pienācis šis periods. Vārds ir ticis skaidri izpausts, ir ērgļa laiks, tas laiks, kad ir jāatgriežas Vārdam, “lai atjaunotu tēvu Ticību atpakaļ pie bērniem”. Bet viņi ir tik ļoti apvienoti, viņi To noraida, un viņi ir tikai un vienīgi garīgā nāve. Kā vienmēr. . .

¹³⁴ Dieva Ķermenis, savienots kā Viņa Līgava, būdami Viens; Viņš un Kristus kopā, tas ir Gars, kas darbojas Draudzes miesā, tāpat kā Tas darbojās Jēzus Kristus miesā, jo Tā ir Viņa Ķermeņa daļa. Nevis divi; bet Viens! Viņi ir Viens. Virs un sieva vairs nav divi, bet viens. Kristus un Viņa Ķermenis ir Viens. Un tas pats Gars, kurš bija Kristū, ir Viņa Līgavā, Viņa Ķermenī, kas savieno Viņus kopā ar visu Vārdu. Un tur dzīvo Pats Dievs, izpaužot to.

¹³⁵ Bet antikrists saka: “Ak, es ticu Kristum, es ticu Evaņģēlijam, es ticu Tām lietām, bet, ziniet. . .” Te nu tas ir. “Tikai, ziniet, brīnumu laiks ir beidzies. Nekā tāda vairs nav, saprotiet.” Te nu tas ir. “Ak, es neticu, ka jums vajag kristīties Jēzus Kristus Vārdā.”

¹³⁶ Taču Bībele saka, ka vajag. Lūk, es gribu, lai kāds teologs pamēģina to apstrīdēt. Saprotat? Saprotat? Tā tam ir jābūt. Jūs teiksiet: “Nu, ūdens kristība nav nekas svarīgs.” Nu, tad kāpēc tas ir uzrakstīts? Kāpēc tad Pāvilam tas bija svarīgi? Un kāpēc tiem visiem pārējiem tas bija svarīgi? Vai nu tu esi kristīts. . .

Bībelē teikts: “Tev ir vārds, it kā tu būtu dzīvs, bet tu esi miris,” jo nav neviens cits vārds zem Debesīm cilvēkiem dots.

Kāpēc tad jūs sludināt Tajā, lūdzaties Tajā, darāt visu pārējo, bet, kad pienākat pie baseina, jūs To noliedzat? Hm-hm. Saprotat?

Reiz es teicu vienam cilvēkam, es teicu: “Kā būtu, ja cilvēks. . .”

Viņš teica: “Tam nav nekādas nozīmes.”

¹³⁷ Es teicu: “Ja pie jums pienāks kāds cilvēks un teiks, ka viņš ir kristīts ‘Šāronas Narcises, Ielejas Lilijas un Rita Zvaigznes’ vārdā, vai jūs sacīsiet, ka ar viņu viss ir kārtībā?”

Viņš teica: “Nē, ser.”

Es sacīju: “Vai jūs viņu pārkristītu?”

“Jā.”

Es sacīju: “Kā jūs kristītu?”

Teica: “‘Tēva, Dēla un Svētā Gara’ vārdā.”

¹³⁸ Es teicu: “Nu ko, jūs izdarījāt to pašu, jūs ielikāt. . . Ja jūs nosaucat šos ‘vārdus’, jūs darāt tieši to pašu, ko darija viņš, kad viņš teica: ‘Šāronas Roze, Ielejas Lilija un Rita Zvaigzne,’ jo tie ir nosaukumi, un ‘Tēvs, Dēls un Svētais Gars’ arī ir nosaukumi.” Saprotat?

Viņš teica: “Bet Jēzus sacīja kristīt ‘Vārdā.’”

¹³⁹ Es teicu: “Tieši to Viņš ar to domāja. Tikai nevis—nevis, Viņš neteica: ‘Nosauciet šos vārdus.’ ‘Kristiet viņus *Vārdā*,’ Vārdā!” Ak vai! Es sacīju: “‘Tēvs, Dēls un Svētais Gars’, tie ir nosaukumi. ‘Tēva, Dēla Vārds. . . Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārds.’ Saprotat?” Es sacīju: “Kāds pēc Pētera vārdiem Tas bija? Kāds Tas bija, pēc visu pārējo teiktā? Saprotat? Kāds Tas ir? Hm-hm. ‘Tēva, Dēla un Svētā Gara’ Vārds ir ‘Kungs Jēzus Kristus.’” Viņam ir kādi trīsdesmit tūkstoši iezemiešu, kurus viņam tagad būs jāpārkrista. Saprotat? Labi. Bet tas ir pareizi. Pāvils teica: “Ja kāds eņģelis no Debesim. . .”

¹⁴⁰ Pāvils pateica tiem cilvēkiem, kuri nebija kristīti Jēzus Kristus Vārdā, Apustuļu Darbos 19:5, kā viņiem bija jāatnāk, lai saņemtu Svēto Garu. Kaut arī viņi skaļi gavilēja un slavēja Dievu, un darija varenas lietas, viņš pateica, ka viņiem ir jāatnāk un jāpārkristās no jauna Jēzus Kristus Vārdā. Pēc tam, kad viņus bija kristījis Jānis Kristītājs, viņiem vajadzēja atnākt un pārkristīties.

Un viņš pateica Galatiešiem 1:8: “Ja kāds eņģelis no Debesim jums mācis kaut ko citu, nekā es esmu mācījis, lai viņš ir nolādēts.” Tieši tā. Tāpēc mums ir jāstāv ar šo Vārdu, ar katru Vārdu no Tās. Saprotat?

¹⁴¹ Pievērsiet uzmanību. Ak, tur nav nekādu kļūdu; esiet pilnīgi pārliecināti. Ja jūsu prātā ir kādas šaubas, tad labāk tūlīt pat to visu nokārtojiet. Negaidiet kādu citu laiku, ir pārāk vēls. Negaidi, līdz būsi tik dziļi pieņēmis to zimi, ka nekad vairs nespēsi To ieraudzīt, tu būsi aklš.

Viņš padarīja aklu Izraēlu, lai Viņš varētu izpaust Savu Vārdu. To pašu Viņš dara pagāniem, jo šeit—šeit viņi iesoļo tieši tajā, tieši tāpat, kā toreiz izdarīja tie.

¹⁴² Ievērojiet, Ieva noraidīja un zaudēja savas tiesības. Pēc tam, kad viņa bija redzējusi Dieva apstiprināto Vārdu, ko Viņš bija izdarījis, viņa noraidīja To un zaudēja savas tiesības. To pašu viņi izdarīja Nikejā, Romā. Un šobrīd to pašu viņi dara Baznīcu Padomē, pilnīgi precīzi. Brāļi, tur tas ir, no Pirmās Mozus līdz Atklāsmes Grāmatai, tā pati lieta. Tieši to izdarīja Israēls. Tieši to izdarīja Pilāts. Tieši to vienmēr ir izdarījuši visi, no Ievas līdz šodienai, to pašu. Viņi noraida apstiprināto Vārdu, tā vietā pieņemot dogmu. Tas rada nāvi, garīgo nāvi.

Miruši! Vārds vēl joprojām tiek sludināts šiem mirušajiem. Precīzi! Tūkstošgadu Valstībā nekā tāda nebūs, lūk, saprotiet. Viņiem—viņiem jau ir pasludināts. Varbūt kāds dzird To tieši tagad. Saprotat?

¹⁴³ Kaina dēli, kuri bija neticības Dieva Vārdam produkts, Kaina dēli izsmēja pravieša Noasa vēstījumu. Vai esat to ievērojuši? Līdz ar Dieva Vārdu viņš bija atnesis pareģoto tiesu, un viņam bija spilgtas zīmes, apstiprinātas zīmes, ka laiks beidzas, bet Kaina dēli smējās par To.

Tāpat kā viņi dara šodien. Tāpat kā viņi darija Jēzus laikā. Tāpat viņi ir darijuši visos periodos. Tā tas ir bijis vienmēr. Viņi To izsmej un uzjautrinās. Viņš sacīja: “Pēdējās dienās uzradīsies smējēji, kas sacīs: ‘Kopš mūsu tēvi aizmīga, nekas nav mainījies.’” Vai saprotat?

¹⁴⁴ Tā darija velna dēli caur to reliģisko sistēmu par Vārdu, kas bija izpausts Jēzus Kristus laikā. Paskatieties, ebreju tautas reliģiskās sistēmas (māsa Rouza), ebreju tauta, kurai būtu bijis jāzina labāk, taču viņu sistēma lika viņiem noraidīt un izsmiet Dieva Vārdu (kuram, kā viņi apgalvoja, viņi ticēja), kas bija izpausts, neviens Vārds nebija nepareizs. Viņi izdarīja to pašu.

¹⁴⁵ Tieši tā, kā viņi dara šodien. Šī reliģiskā sistēma tajā lielajā mehānismā, kuru viņi tagad ir izveidojuši, pavisam noteikti, ir noraidījusi apsollījumus beigu laikā; līdz ar beigu laika Vēstījumu un beigu laika zīmi, beigu laika visu, kam ir jānotiek, kā Dievs to paredzēja, Vārdu pēc Vārda.

Tas ir uz lentes. Ja—ja viņi mani nošautu, lai ko arī viņi izdarītu, viņi nekad neapturēs šo Vēstījumu! Saprotat? Tas tik un tā turpināsies. Saprotat? Tas jau ir izgājis. Tas ir ierakstīts. Tas ir aizgājis. Saprotat? Viņi nekad nevarētu. . . Tas—tas ir beigu Vārds, tieši tagad. Per. . . Viscaur pierādīts un apstiprināts, atkal un atkal, un atkal ar zīmēm un brīnumiem, ar mehāniku, ar—ar—ar Dinamiku, ar—ar zinātnes, ar draudzes un Paša Dieva palīdzību, ir pierādīts, ka ir pienākusi tā stunda; gan caur Vārdu, gan caur zīmēm un brīnumiem.

¹⁴⁶ Dieva apstiprināts Vēstījums jūsu vidū, ar šī laika zīmēm un brīnumiem. Vēstījums, ka Jēzus Kristus nav miris, bet dzīvo tieši tāpat, kā Viņš ir dzīvojis vienmēr, un izpaužas. Un tas precīzi piepilda Maleahijas 4. nodaļu un visus pārējos Rakstus, kuri, kā teica Jēzus, notiks pēdējās dienās, tas ir pilnībā piepildījies, gan zinātniski, gan caur pasauli. Un žurnālos tika publicētas lielas Gaismas apļu fotogrāfijas, par ko šeit bija pravietots. Un Dieva Engēļi, kuri nonāca, par kuriem viņi nekā nezina. Un it visur, visapkārt, tas ir pierādīts, pa visu pasauli!

¹⁴⁷ Nākošais ir krustā sišana, un tā ir ļoti tuvu. Kā Jēzus toreiz teica: “Vai lai Es saku: ‘Tēvs, izglāb Mani no šīs stundas’? Bet, nē. Lai notiek Tavs prāts, jā, virs zemes, kā tas ir Debesis.”

¹⁴⁸ Tieši to šodien no visas sirds saka Draudze: “Vai man jāpievienojas pie kādas . . . ? Nē, Kungs, nē. Lai notiek Tavs prāts, kā tas ir Debesis.”

¹⁴⁹ Ievērojiet, kad tam periodam apsolītais Vārds bija apstiprināts, viņi To noraidīja. To pašu viņi ir izdarījuši šodien. Un tagad es tuvojos nobeigumam. Un kā Viņš toreiz atnāca, skaidri apliecinādams, ka Viņš ir Vārds, un pienāca izšķirošais brīdis, kad viņiem vajadzēja vai nu izvēlēties Vārdu vai pieņemt sistēmu; līdz tam pašam tas ir nonācis šodien, ir jāizvēlas Vārdu vai jāpieņem sistēma. Un viņi ir pieņēmuši sistēmu. Un tā, kas no tā izriet? Nobeigumā. Viņš atrodas uz šīs pasaules rokām. Pareizi.

¹⁵⁰ Lūk, mana tēma. Es ilgi būvēju apkārt, bet tagad es beidzot esmu sācis, saprotiet. Necelieties kājās, es tikai paķircināju. Paklausieties, lūk, mana tēma. Mēs to saprotam. Tā bija pamatu ielikšana. Tagad mums tas viss ir salikts pareizā secībā. Savāksim visu šo būvi kopā un palūkosimies, kā tas izskatās, paliksim to zem palielināmā stikla.

¹⁵¹ Jēzus ir uz cilvēku rokām. Tas ir uz draudzes rokām. Ko tu darīsi ar šo Jēzu, kuru sauc par svaidīto Vārdu? *Kristus* nozīmē “svaidītais Vārds”. Saprotat?

“Ko jūs darīsiet ar šo Jēzu?” sacīja Pilāts. “Ko es ar To darišu? Kāda, kāda būs mana rīcība? Ko lai es daru ar šo Jēzu, kuru sauc par Kristu?”

¹⁵² Ko kļiedza pasaule? Ko kļiedza draudze? “Sītiēt To krustā! Apturiet To! Mēs To vairs nevēlamies.”

¹⁵³ Es jums kaut ko pajautāšu. Vai šajā ritā jūs varat iztēloties to vainu, kas ir uz Osvalda rokām, uz viņa, kurš nogalināja prezidentu? Vai varat iztēloties, kāds būs viņa sods, ja tiks pierādīts, ka to izdarīja tieši viņš? Vai spējat—vai jūs spētu iedomāties, ka viņš varētu saņemt apžēlošanu? Uz viņa rokām ir Savienoto Valstu prezidenta asinis. Vai jūs domājat, ka Federālā Tiesa . . . Nav nozīmes, cik ļoti viņš lūgtos: “Es negribēju to izdarīt,” tas viņu ne nieka neattaisnotu. Viņam būtu beigas. Kāpēc? Uz viņa rokām ir prezidenta asinis. Vai varat iedomāties

kā viņš jūtas? Vai jūs gribētu, lai tās būtu uz jūsu rokām? [Sanāksme saka: “Nē.”—Tulk.]

¹⁵⁴ Nu, kā tad ar Jēzus Kristus Asinīm? Jūs domājat, ka jūs attaisnos pēc tam, kad Tas ir viscaur apstiprināts? Kā jūs grasāties no Tā izvairīties? Viņa Asinis ir uz tavām rokām, vainīgs! Grēciniek, uz kurienu tu tagad dosies? Ko tu darīsi pēc šī rita sanāksmes?

¹⁵⁵ Vai tu domā, ka varēsi pateikt: “Nu, es taisijos . . . es nemaz negribēju būt slikts.” Osvalds varētu sacīt to pašu.

Ja mūsu Augstākās Tiesas justīcija pieprasis taisnīgu spriedumu, tā to pieprasis. Tas—tas ir mūsu . . . Tas ir mūsu valsts absolūts. Visa valsts ir saistīta ar šo Augstāko Tiesu, un nekādu citu variantu nav. Viņš ir izdarījis noziegumu. Viņam par to ir jāsamaksā. Nav svarīgi, cik ļoti viņš to negribēja, kādi ir bijuši viņa nolūki, vai jebkass cits; viņš vienalga par to samaksās.

Ja mūsu Augstākā Tiesa un tās taisnīgums pieprasa taisnīgu sodu, tad cik daudz vairāk tā būs, kad tu stāvēsi pie Dieva Tiesas Sola, kad Tu atnāksi ar Jēzus Kristus Asinīm uz savām rokām? “Ko lai es daru ar šo Jēzu, kuru sauc par svaidīto Vārdu?” Tu esi To dzirdējis. Tu zini, ka Tā ir Patiesība. Tas ir viscaur apstiprināts.

¹⁵⁶ Slepka? Vai tu gribētu konfesionālu Vārda slepkavu nevis nevainīgo Kristu? Vai tu sistu krustā? Vai tu—tu uzdrošinātos izvēlēties Barabu? Vai tu spētu kliegt par Barabu? Kā gan kāds uzdrīkstētos to darīt, pieprasīt Barabu, Vārda slepkavu, tā vietā, lai pieņemtu Pašu Vārdu, kas ir Dzīvība! Un Tas ir uz tavām rokām.

¹⁵⁷ Kad es izdzirdēju par prezidenta Kenedija noslepkavošanu, man sirdi iegūla šis Vēstījums. Es nodomāju, ko gan tas cilvēks darīs? Un nekādas izejas no tā vairs nav. Varbūt viņš šobrīd jau ir atjēdzies un saprot, kas viņu gaida.

¹⁵⁸ Un reiz atjēgsies arī tu. Šeit vai uz lentes, lai kur tu nebūtu, reiz tu ajēsies, grēciniek, un aptversī, ka uz tavām rokām ir Asinis, Dieva Dēla Asinis, un tu esi vainīgs Viņa noslepkavošanā. Tavs grēks Viņu noslepkavoja. Tava neticība Viņa Vārdam, tava nespēja saskatīt Viņa apliecinājumu, sarūgtināja Svēto Garu. Un ko citu tu vari, kā vien stāties Dieva Tiesas priekšā, zinot, kas tevi sagaida! Jā, Džona Kenedija asinīm uz Osvalda rokām būs mazāka nozīme, nekā Jēzus Kristus asinīm uz tavām rokām, kad tu stāties Dieva priekšā.

¹⁵⁹ “Ko lai es daru ar šo Jēzu, kuru sauc par Kristu?” sacīja Pilāts. Viņš bija ielikts viņa rokās.

Un Jēzus Kristus Asinis atkal atrodas uz šīs sanāksmes rokām. Tās atrodas uz šīs valsts rokām un it visur pasaulē, kur ir nonākušas šīs lentes, un viss pārējais, ko ir apstiprinājis un pierādījis Dievs.

Nu, ko mēs darīsim ar šo Jēzu, sauktu par “Vakar, šodien un mūžīgi to pašu”? Ko mēs darīsim ar šo Jēzu? Vai jūs esat gatavi nostāties Viņa pusē?

¹⁶⁰ Pilāts; un tāpat kā izdarīja Pilāts, ir trīs lietas, kuras tu vari izdarīt ar Viņu. Pilāts izmēģināja visas trīs, un viņam nekas neizdevās. Tu vari mēģināt īstenot šīs trīs shēmas, taču tas nekad nedarbosies. Pilāts mēģināja dabūt Viņu prom no savām rokām. Taču, kad Tas ir ielikts tavās rokās, tad Tas ir tavās rokās. Pilāts izmēģināja trīs dažādus variantus, taču nesekmīgi.

¹⁶¹ Mums ir jāatzīst fakts, ka Viņš ir mūsu rokās. Mēs esam redzējuši Viņu Viņa Vārdā. Mēs redzam, kā Viņš apstiprina Sevi. Mēs zinām, ka Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Vai pareizi?

Tātad, es to nesaku tikai tiem, kuri šorīt ir sapulcējušies šeit, jo šeit es runāju varbūt tikai uz kādiem sešiem, septiņiem simtiem cilvēku, taču es to saku miljoniem caur šo lenti, kas dosies pa visu pasauli. Saprotat? Viņš ir jūsu rokās, lentas klausītāji, lai kur jūs neatrastos. Jūs zināt, ka Tā ir patiesība. Ja tu to nezini, tad tu esi aklis; tu neredzi Vārdu, un tāpat tu neredzi šajā Vārdā Dievu. Un Viņš ir tavās rokās. Un tā, ko tu ar Viņu darīsi?

¹⁶² Pilāts mēģināja atbrīvoties no Viņa, taču mums ir jāsatiekas ar faktiem. Pilātam bija ar To jāsatiekas. Viņš zināja. Viņš bija dzirdējis.

Nu, tu teiksi: “Es neko tādu neesmu redzējis.” Taču tā vai citādi tu To esi dzirdējis. Tu dzirdi To tagad. Saprotat?

Viņš gribēja, lai Jēzus viņam parādītu kādu brinumu vai triku. Taču Viņš nerādīja trikus; Viņš darija tikai to, ko Viņam lika darīt Dievs.

¹⁶³ Jūs esat dzirdējuši. “Ticība nāk no dzirdēšanas.” Tev ir ticība, bet tu bēdz no... lai atbrīvotu no tā savas rokas. Bet viņam vienalga bija jānostājas faktu priekšā. Viņam bija, un tāpat mums ir jānostājas faktu priekšā. Viņš ir pilnībā apliecināts. Padomājiet, ar tā Cilvēka Asinīm uz tavām rokām!

¹⁶⁴ Cilvēkam ir jābūt ļoti uzmanīgam, kad viņa rokās ir cita cilvēka asinis. Paskatieties uz lidmašīnu. Lidmašīnas pilots pirms izlido ar to lidmašīnu, viņš pārbauda katru ierīci. Kāpēc? Viņa rokās ir kāda cita asinis. Viņš pārbauda katru mazāko ierīci, kuru vien var pārbaudīt. Kad viņš jau izbrauc un apgriez lidmašīnu, viņš—viņš—viņš vēl uzdod gāzi motoram, dzinējam un pārlicinās, vai tas ir iesilis. Piedod gāzi līdz galam, lai pārbaudītu, vai virkme varēs—varēs... vai tā varēs iedarbināt, vai arī iegriezt propelleru, vai būs pietiekama plūsma, lai varētu atrauties no zemes.

Daudzi no jums ir bijuši lidmašīnā jeb esat tajā sēdējuši, un lidmašīna teju vai atraujas no zemes. Pilots spiež ārā no tās,

cik vien var, lai pārliecinātos, vai nav kaut kādu problēmu. Ja tāda būs, tad tā nosprauslāsies un noslāps. Bet viņš pārbauda to vēlreiz, kaut arī viņam tur vēl kādu brīdi ir jāpasēž, līdz viņš pārbaudis to vēlreiz. Un, ja viņš tiek nedaudz aizturēts, viņš atkal to pārbauda.

¹⁶⁵ Cik gan ļoti Draudzei būtu to jāpārbauda atkal un atkal, un atkal, un atkal! Mēs gaidām Viņa Atnākšanu. Mēs esam nomodā, mēs gaidām pacelšanos gaisā. Mēs labāk to pārbaudisim ar Vārdu, bet nevis ar to, ko kāds ir sacījis. Pārliecinies, ka tu zini to pats, kā savu pārdzīvojumu ar Kristu. Pārbaudi to atkal un atkal, un atkal.

Kāpēc? Viņa rokās ir cilvēku asinis. Viņš labāk pārbaudis.

¹⁶⁶ Un kā ir ar ārstu pirms operācijas? Šorīt šeit atrodas daži ārsti. Ievērojiet, ko ārsts, ko viņš dara, pirms viņš ķeras pie operācijas. Viņš vēlas aplūkot rentgenu. Viņš grib pārbaudīt asinis. Viņš grib pārbaudīt sirdi. Pirms anestēzijas došanas viņš cenšas pārliecināties, ka neesat apaukstējies. Viņš pārbauda katru instrumentu; viņš tos pamatīgi novāra, lai uz tiem nepaliktu nekādu mikrobu. Viņš dara visu. Viņš pārbauda vēl un vēl, un vēl, un vēl. Kāpēc? Viņa rokās ir kāda cilvēka asinis. Viņš grib būt pilnīgi drošs, ka viss ir tik pareizi, cik vien iespējams.

¹⁶⁷ Un kā ir ar tevi? Kā ir ar tevi, grēciniek, kādas ir tavas domas par to?

Tavās rokās ir kāda cilvēka asinis, atbildība, kā tam pilotam, un viņš pārbauda; kā ārstam, un viņš pārbauda; un kas nu vēl, tik ļoti zinātniski; kad tavās rokās ir cilvēka asinis, ko darisi tu!

Kad tiesnesis gatavojas sprieduma pasludināšanai, paskatieties, kā viņš lasa tās grāmatas vēl un vēl, un vēl, un vēl, un vēl, līdz pat sīkākajai lietai, ko vien viņš spēs pamanīt, pirms viņš pasludina spriedumu. Jo viņa rokās ir kāda cilvēka asinis, viņam kaut kā tas ir jāpamato. Saprotat?

¹⁶⁸ Un kā ir ar mums, kad mēs redzam, ka Tas ir viscaur apliecināts, ka “Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi”? Viņš ir šeit. Viņš ir mūsu rokās. Viņš ir mūsu rokās. Viņš ir tavās rokās! Ko tu darisi ar Viņu? “Ko es darīšu ar šo Jēzu, kurš ir svaidītais Kristus?”

“Ko Tas dara? Kā tu zini, ka Tas ir Viņš?”

Apsolījums šim laikam, laikam, kurā mēs dzīvojam, Rakstos par To ir pateikts tik daudz, ir jāpiepildās tik daudzām Tā daļiņām, šis pēdējās dienas pēdējām daļiņām. Lūk, šeit, atrodas dažas lietas, kurām ir jānotiek, un te nu tās ir. Kas tas ir? Tas pats svaidītais Kristus, svaidītais Vārds! Ko tu ar To darisi? Vai tu izpārdosi To konfesijai?

¹⁶⁹ Nu, ko izdarija Pilāts? Pilāts mēģināja nomazgāt Viņu no savām rokām, sakot... Pirmā lieta, ko izdarija Pilāts bija

mēģinājums nomazgāt Viņu no savām rokām, sakot: “Ak, ar Viņu viss labi. Ar Viņu viss ir kārtībā.” Saprotat?

¹⁷⁰ Jūs teiksiet: “Ak, nabaga Pilāts.” Pilāts, daudzi viņu attaisno? Nē, nē, nē! Viņš atradās viņa rokās. Viņš bija dzirdējis Vēstījumu, viņš bija redzējis Vārdu, un Viņš bija viņa rokās. Un tāpat Viņš ir tavās rokās. Tā tas ir.

Ko viņš darija? Viņš mēģināja pateikt: “Ak, nu, Viņš ir labs Cilvēks. Es neatrodu Viņā nekādas vainas.”

¹⁷¹ Vai tāda šodien nav tik daudzu cilvēku atbilde? “Ak, Vārdā nav nekā nepareiza. Man šķiet, ka ar to viss ir kārtībā. Bibeles ir laba lieta, taču mēs ticam draudzei. Mūsu konfesija Tam nepiekrīt.” Saprotat? Saprotat? Ir tāda cilvēku kategorija, kuri mēģina nomazgāt Viņu no savām rokām.

“Es Vārdā neredzu nevienas kļūdas. Tas derēja Apustuļiem viņu laikā, taču mēs dzīvojam citā laikā. Mēs nedzīvojam apustuļu dienās, tāpēc man nav jādara tas, ko darija apustuļi. Man nav jākristās tā, kā darija viņi; es dzīvoju citā laikā. Man nav vajadzīgas tās lietas, kas bija viņiem; es dzīvoju citā laikā. Svētais Gars tika dots tikai tai grupai.”

¹⁷² Vēstule Ebrejiem 13:8 atkal ieliek Viņu tavās rokās. Izvairties nav iespējams! Viņš ir pilnīgi apstiprināts, “Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi”. Tu nevari izvairties. Tu nevari Viņu pārlikt uz kādu citu periodu. Vēstule Ebrejiem 13:8 nosoda tavas domas un atkal ieliek Viņu tieši tavās rokās. Un tā, Jēzus ir tavās rokās, tieši tāpat kā Pilāta rokās.

Paskatieties. Tu saki: “Bet es nezinu.” Nu, kāpēc tad tu klausies?

¹⁷³ Pilāts bija pagāns. Viņa sieva bija no pagāniem. Taču Dievs, lai tas būtu taisnīgi, aizsūtīja turp šo sievieti un teica: “Nekādā gadījumā neaiztiec šo taisno Cilvēku.” Viņa sacīja: “Es šodien cietu.” Protams, bija rīts, tas bija noticis naktī, un ir pieņemts, ka divdesmit četras stundas ir viena diena. “Es šonakt sapņos cietu šī taisnā Cilvēka dēļ. Tikai nejaucies Tajā visā iekšā.”

¹⁷⁴ Tad viņš teica: “Nu, tātad, ja tas ir tā, tad es vienkārši nomazgāšu Viņu no savām rokām.” Taču viņš nevarēja to izdarīt.

Un arī tu nevari. Kad tu dzirdi Patiesību, tev Tā ir vai nu jāpieņem, vai jānoraida. Nekādā veidā. . . Tieši tā, tev tas ir jādara. Tā Kunga bridinājumi!

¹⁷⁵ Ebreji kļiedza: “Lai Viņa Asinis nāk pār mums; jo mēs ticēsim mūsu priesteriem, mūsu konfesionālajai sistēmai, nevis ticēsim Viņam.”

Te nu tas ir. Vai redzat šīs kategorijas šodien? Taču ar Dieva jautājumu ir jāsatiekas katram. Jums visiem vienlīga būs ar to jāstāpjas, vai tu esi pagāns, vai lai kas tu nebūtu. Neticīgais, metodists, baptists, prezbitēriets, remdens, auksts, karsts, lai

kas tu nebūtu, reiz tev tāpat būs jāsatiekas ar šo jautājumu. Vai tu to gribi, vai nē, Tas ir tavās rokās. Tieši tā.

¹⁷⁶ Tad vēl, ir arī tie, kas izmēģina Pilāta otro shēmu, lai no šī jautājuma izlocītos, nododot Viņu kādam citam Cēzaram. Saprotat?

Pilāts teica: “Pagaidiet, vienu mirklīti. Es—es—es—es negribu ar To nekādu darišanu. Es—es—es—es. . . Viņš ir taisns Cilvēks. Es—es negribu ar Viņu neko darīt. Ak, es—es ticu tam, ko esmu dzirdējis. Es neesmu redzējis, kā Viņš dara kādu brīnumu, bet Viņam ir pārāk daudz liecinieku. Es—es—es ticu, ka Viņš ir taisns Cilvēks. Viņš ir labs Cilvēks, saprotiet, bet—bet es—es negribētu pats Tajā iejaukties. Es—es—es vienkārši. . . Es vienkārši nomazgāšu Viņu no savām rokām. Atnesiet man ūdeni. Jūs visi esat mani liecinieki.” Jā. Taču arī Dievs bija liecinieks. Viņš bija viņa rokās.

¹⁷⁷ Un šādi Viņš ir arī tavās rokās. Redziet, jūs zināt, par ko es runāju. Saprotat? Ne tikai jūs, bet šī lente. Viņš ir tavās rokās. Ko tu dari ar Viņu, ar šo Jēzu, kuru sauc par Kristu? Kristus ir Svaidītais Vārds. Saprotat? Ko jūs ar To darīsiet? Tas ir konkrētā laika Vēstījums. Šī diena ir pienākusi, to viscaur pierāda Bībele un Dievs. Ko jūs ar To darīsiet? Kā jūs tagad izlocīsieties no šī jautājuma? Kā jūs no tā izspruksiet? Viņš ir tavās rokās! Un Osvalda lieta, salīdzinot ar tavējo, būs nesvarīga, kaut vai tu esi kalpotājs vai kas cits.

¹⁷⁸ Šie ebreji bija priesteri un rabini, skolotāji, svēti cilvēki; taču tieši tāpat Viņš bija viņu rokās. Viņš bija Vārds, Dieva jautājums tai dienai, un viņiem neizdevās To ieraudzīt. To ieraudzīja tikai izredzētie, tie, kas Tam noticeja.

¹⁷⁹ Lūk, ar šo jautājumu ir jāstopas visiem. Tā tas ir bijis katrā periodā, visos laikos. Viscaur no Ievas un Ādama perioda līdz pat Noasa periodam, līdz pat Daniēla, Beltsacara un Nebukadnēcara laikam, līdz pat Kristus laikam, līdz pat šai stundai, kurā dzīvojam mēs, tas vienmēr ir bijis tāpat, vienmēr ir parādījis šis Vārda jautājums. Ne viņu ticības mācība, ne konfesija, ne dogmas, bet šis Vārda jautājums ir bijis pret visām šīm lietām. Tā arī tagad, šobrīd Tas atrodas rokās.

¹⁸⁰ Tad ir tie, kuri izmēģina vēl vienu Pilāta shēmu, tikt no Viņa vaļā, nododot Viņu kādam citam. Pilāts teica: “Nu, vai ziniet ko? Es vienkārši tikšu no Viņa vaļā. Es nomazgāšu Viņu no savām rokām ar šo ūdeni. Tāpēc es vienkārši. . . Man ar Viņu kaut kas ir jādara. Nu, ko lai es daru? Es Viņu aizsūtīšu uz galveno pārvaldi ar bīskapu.” Hm-hm. Jā.

Tieši to viņi mēģina izdarīt šodien. Saprotat? Viņi aizsūtīja Viņu pie Cēzara. Tas neatbrīvoja Pilāta rokas no Viņa, tas neatbrīvos rokas no Viņa nevienam. Un kā tas beidzās? Tas vērsās atpakaļ pret viņu. Tas atgriežas atpakaļ pie tā indivīda.

¹⁸¹ Jūs teiksiet: “Nu, es to, es to izdarītu, es To pieņemtu, ja To pieņemtu mana konfesija.”

Tava konfesija atrodas Baznīcu Padomē, nosodīta! Kā gan viņi To pieņems? Tas pavēršas atpakaļ tieši pret tevi. Tas nav tas, ko saka tava konfesija; tas ir tas, ko saki tu? Viņi ir To atraidījuši; nu, ko tu darīsi ar To? Tā ir tā nākošā lieta. Saprotat? Tas neaizvāc Viņu no tavām rokām.

Viņš ir viscaur apstiprināts. Viņš ir viscaur apliecināts, Vārds šim laikam, apsoliņums šim laikam. Nevis apsoliņums Lutera laikam; tas bija Tas toreiz, tas bija Vārds reformatoru periodā. Kā jūs visi, kuri esat dzirdējuši *Septiņus Zimogus*, kad sākās reformatoru periods, parādījās dzīvā Būtne ar cilvēkam līdzīgu seju (organizācija); bet šī ir ērgļa seja, tā dzīvā Būtne, kas iznāca, lai mestu izaicinājumu šodien.

¹⁸² Un kurš gan iedrošināsies pateikt, ka tas nebija iedvesmots Dieva Vārds, kad Viņš To šeit paredzēja, un sūtīja turp uz Arizonu, un Tas tika atnests atpakaļ, un pat tika zinātniski un visādi citādi pierādīts, ka Tas tā ir! *Šī* Grāmata jau ir atvērta, tā tas ir, tikai gaida, kad tiks identificēts Septītais Zimogs ar Kristus Atnākšanu.

¹⁸³ Labi, Viņš ir tavās rokās. Tev kaut kas ar Viņu ir jādara. Neliec Viņu malā. Tieši tā. Šajā kategorijā, es gribētu sacīt, “nodod Viņu kādam citam”.

“Ja mana konfesija To pieņemtu, brāli Branham, tad es—es arī To pieņemtu. Bet, redzi, pie šīs draudzes piederēja mana māte.” Viņa dzīvoja viņas periodā; bet tas neesi tu. Tagad ir tava kārtā. Paskaties, no kurienes viņai vajadzēja iziet, lai būtu tāda, kāda viņa bija. Kā ir ar tevi? Labi.

¹⁸⁴ Skatieties. Tu saki: “Mana māte bija pentakoste. Viņa darija *tā un tā*. Viņa izgāja no tās organizācijas.” Bet šobrīd es cenšos runāt ar tevi. Kā ir ar tevi? Saprotat?

Šajā kategorijā mēs ieraugām daudzus izglītos. Lūk, es zinu, ka es tūlīt aizskaršu jūtas, taču es to nedaru tišām. Ja tas tā būtu, tad man—man būtu jāmetas ceļos pie altāra, nožēlojot grēkus. Es saku to dievbijīgā mīlestībā.

¹⁸⁵ Jēzum, kad tur stāvēja Viņš un tie farizeji, vajadzēja pateikt: “Jūs esat no sava tēva, no velna; jūs darīsiet viņa darbus.” Kaut arī pie krusta Viņš sauca pēc miera un žēlastības tiem, kas piesita Viņu krustā. Redziet, Viņš nebija dusmīgs uz viņiem. Viņš teica: “Jūs, čūsku dzimums.” Saprotat? Saprotat? Visu, Viņš lamāja viņus kā vien Viņš varēja, saprotiet, bet pēc tam lūdza par viņiem pie krusta. Saprotat? Ne jau tāpēc, ka Viņš būtu gribējis to darīt; tā tas nebija, taču viņiem bija jāierauga, kādu kļūdu viņi dara.

¹⁸⁶ Un šodien es to pašu saku šai kategorijai, kas “novēl atbildību uz kādu citu”, jeb, kā mēs saucam to armijā, par

“dolāra nodošanu kādam citam”. Mēs mēģinām padot to tālāk, tāpat kā izdarīja Ādams un Ieva.

Ieva mēģināja. Ādams teica: “Tā sieva, kuru Tu man devi,” taču tas viņu neattaisnoja. Saprotat? Tā sieviete sacīja: “Mani pievila čūska. Viņa . . . Viņš bija tas, kuram ar mani bija seksuālās attiecības. Viņš mani pievila. *To izdarīja viņš.*” Tas no viņiem vainu nenonēma, it nemaz. Viņi uzreiz saņēma sodu, tik un tā. Tieši tā. Labi.

¹⁸⁷ Viņi nevar to nodot, viens . . . Nevar pateikt: “Ja mana konfesija Tam ticētu, tad arī es—es ticētu. Jo es taču esmu šajā konfesijā.” Tam ar to nav vispār nekāda sakara. Tieši tas pats bija ebrejiem, un arī tev.

¹⁸⁸ Un, ievērojiet, šajā kategorijā mēs atrodam daudzus ļoti kulturālus cilvēkus. Tagad klausieties uzmanīgi.

Redziet, kultūra, tas, ko mēs šodien saucam par kultūru, ir tas, ko Ievai piedāvāja sātans, nedaudz gudribas. Teica: “Tavas acis nav atvērtas, tāpēc tu To visu nesaproti.” Viņa zināja Vārdu, un tas bija viss. Viņa redzēja, kā Dievs šo Vārdu apstiprina, un ar to būtu vajadzējis būt pietiekami. Viņš glabāja viņu Mūžīgajā Dzīvībā, kamēr vien viņa bija ar šo Vārdu. Kad viņa šo Vārdu pārkāpa, viņai bija Dieva solījums, ka tajā dienā, kad viņa To pārkāps, viņa mirs. Un kad viņa To pārkāpa, viņa nomira. Tā tas ir.

¹⁸⁹ Šeit mums ir Dieva apstiprinātais Vārds, kas apliecina, pierāda caur Garu, ka Viņš mūs ir pieņēmis un dod mums Svētā Gara Kristību. Mēs esam kristīti Jēzus Kristus Vārdā. Tas pats Evaņģēlijs, tādas pašas zīmes, tādi paši brīnumi, tāda pati kalpošana, pat tāds pats Uguns Stabs mūsu priekšā redzamā veidā, rādot zīmes un brīnumus. Nekādu atrunu vispār nevar būt.

Un tieši Tam, kā saka Bībele, ir jānotiek pēdējās dienās, un arī tam, un sauciens no Maleahijas 4. nodaļas, “atkal atjaunot bērnu Ticību atpakaļ viņu tēvīm.” Un tūlīņ pēc tam bezdievji staigāja . . . tas ir, taisnie staigāja pa bezdievju pelniem; visai pasaulei ir jātieks sadedzinātai. Un atomieroči tur jau ir gatavībā, bumbas savās vietās.

¹⁹⁰ Vai jūs redzējāt, ko izdarīja Vācija, tiklīdz viņi uzzināja, ka Pre- . . . ka ir noslepkavots prezidents? Viņi ļoti ātri sapulcināja savu armiju, jo tas bija vienīgais, kas Krieviju atturēja no bombardēšanas. Un viņi trāpīja . . . Kenedijs tikko kā bija nosūtījis viņiem ziņu, ka tajā brīdī, kad viņi to izdarīs, ka viņš noslaucīs viņus no zemes virsas, prom no Vācijas. Redzat? Un viņi domāja, ka nu varēs to pārņemt, taču vēl nebija pienācis istais laiks, saprotiet. Saprotat?

¹⁹¹ Mēs redzam gudrus, izglītotos sludinātājus, evaņģēlistus, kas cenšas To nodot kādam citam. Saprotat?

Kāpēc, kāpēc Pilāts neteica: “Nu, pagaidiet vienu mirklīti, šis Cilvēks. . . mana sieva atnāca un man pastāstīja, un es esmu dzirdējis par Tevi daudzas liecības. Tu zini, mani—mani tas interesē. Es gribētu to noskaidrot. Cienītais, ko man darīt, lai man būtu Mūžīgā Dzīvība? Tu esi manās rokās. Ko man darīt?” Nu, viņš sacītu—viņš sacītu. . . Viņš teica: “Vai—vai Tu esi Mesija? Vai—vai Tu esi tas ebreju Ķēniņš?”

¹⁹² Viņš sacīja: “Tu tā sacīji. Tu to teici.”

“Vai arī, pasaki mums, vai Tu patiesi esi ebreju Ķēniņš?”

Viņš teica: “Es piedzimu ar tādu mērķi.”

Viņš teica: “Es neatrodu Viņā nekādas vainas”. Hm-hm. “Nu, es vienkārši nomazgāšu Viņu no savām rokām.”

¹⁹³ Viņš atbildēja viņam, taču viņš nespēja To pieņemt. Kāpēc? Tas pazeminātu viņa prestižu. Tāpēc viņš nodomāja, ka aizsūtīs Viņu pie štata prezbitera un paskatīsies, ko tas izdarīs ar To. Saprota?

¹⁹⁴ Tas pats notiek arī tagad, atkal uzrodas šis jautājums. Ko tu darīsi ar To, ar Vārdu? Kas tev ir jādara, vai jāpajautā prezbiterim vai biskapam, vai kādam, vai tu drīksti izmainīt savu kristību veidu, vai drīksti darīt *šo* vai darīt *to*? Tu to redzi *šādi*, un: “Nekādā gadījumā to nedari.” Tas atgriežas atpakaļ pie tevis. Ja tu tā izdarīsi, Tu tiksi izmests. Saprota?

¹⁹⁵ No tā ciestu cilvēku prestižs. Jā, viņi—viņi domā. . . Un konfesjonālā padome nenostātos. . . Kā—kā Pilāts nodeva To Cēzaram; viņi To neaizstāvētu. Cēzars ielika To atpakaļ Pilāta rokās. Tā viņi mēģina Viņu nodot saviem—saviem konfesiju vadītājiem, taču tas nedarbojas. Šis triks vēl nekad nav darbojies, un tas nedarbosies. Tas nedarbojās Pilātam; nedarbosies tev; tas nedarbosies nevienam citam. Lūk, otrkārt, tas, ko tu vari izdarīt, ir. . .

¹⁹⁶ Tas ir, treškārt, tu vari Viņu pieņemt vai Viņu noraidīt. Tu nevari nomazgāt Viņu no savām rokām. Tu nevari nodot Viņu kādai citai sistēmai, vai vēl kaut kam. Tev ir jānostājas šī jautājuma priekšā. Un tā, ko tu vari izdarīt?

Kā Pilāts, arī viņš ar to saskārās, viņš sacīja: “Dodiet man ūdeni, es nomazgāšu To no savām rokām, tas būs pierādījums!” Kad viņš atgriezās, viņam tik un tā bija jāpasludina spriedums; tas viņu neattaisnoja. Viņš mēģināja sacīt: “Nu, es, ja es nevaru atbrīvot no Viņa savas rokas, es ielikšu Viņu Cēzara rokās.” Bet Tas uzreiz vērsās pret viņu pašu.

¹⁹⁷ Tas vērsās arī pret tevi, kā pret individu. Ko darīsi tu? Nevis tas, ko darija tava māte, ko darija tavs tētis, ko dara draudzes gans, ko dara brālis Branhams, jebkurš; Tas ir uz *tavām* rokām! Ko tu darīsi ar To, ar šo Jēzu, sauktu par Kristu? Jo uz *tavām* rokām ir Asinis, un Tās ir Dieva Asinis. Nu, ko tu darīsi? Tu būsi vainīgs krustā sišanā? Saprota?

198 Tu vari sist Viņu krustā, pieņemt savu ticības mācību, vai ko vien vēlies, vai sacīt: “Nu, es padošu to tālāk. Es nevēlos ielaisties nekādās darišanās ar visām tām draudzes lietām.” Tu to nevari. Viņš ir tavās rokās. Tā tas ir. Tu to nevari. “Es vienkārši to visu aizmirsišu.” Tu to nevari. Tas joprojām ir tavās rokās. “Nu ko, es vienkārši pateikšu: ‘To man iemācīja mans mācītājs.’” Tas uzreiz vērsīsies pret tevi pašu. Tas attiecas uz tevi. Tu zini. Lūk, tu vari Viņu pieņemt vai Viņu atraidīt, viens vai otrs, kā tu pats vēlēties. Kas? Tam ir jānonāk līdz vienai no šīm izvēlēm.

199 Kas tagad? Kā Jēzus teica tiem farizejiem, Viņš teica: “Tā kā jūs esat akli, farizeji,” saprotiet, Viņš šodien būtu sacījis to pašu, “Jūs, aklie reliģiskie skolotāji, jūs varat atpazīt komunisma laiku. Jūs tik ļoti cināties pret to, un zināt, ka Dievs uzcēla to, lai iznīcinātu jūs.” Redziet, nepazīst Rakstus. Saprotat? “Jūs, jūs varat atpazīt, ka komunisms grasās pārņemt pasauli. To jūs redzat. To jūs atpazīstat.”

200 Visas mūsu tēmas ir par komunismu. “Padzīsim komunismu!” Man kļūst nelabi, kad es to klausos. Es arī esmu pret to. Protams, ka es esmu pret to. Bet vēl vairāk es esmu pret to virieti vai sievieti, kurš atraida Jēzu Kristu, Vārdu. Vai nu tu esi sludinātājs, vai lai kas tu nebūtu, tavs pienākums pret Kristu ir lielāks nekā tam komunistam. Viņš ir tumsonis un neko par To nezina. Bet tev būtu jāzina. Saprotat? Tu vari atpazīt komunisma laiku, bet nespēj atpazīt tās dienas zīmi, kurā tu dzīvo.

201 Jēzus sacīja tiem farizejiem, teica: “Jūs, liekuļi!” Teica: “Jūs ejat ārā un vērojat debesis, un sakāt, ka saule riet un ir sarkana, rīt būs slikts laiks. Ja debesis ir skaidras,” sacīja, “jūs sakāt, ka rīt būs saulaina diena.” Teica: “Jūs atpazīstat laika zīmes jeb debēsu zīmes un laika apstākļus, bet laika zīmes jūs nezināt.” Tas bija Viņš, Mesija, un viņi To noraidīja.

Un mēs vienmēr runājam par komunismu un par kaut ko tamlīdzīgu, bet laika zīmi, to mēs nespējam saprast. Saprotat? Mēs To neievērojam, palaizām garām. Tieši šobrīd apvienojas kopā neticībā, un viņi to saņem, taču nespēj izprast un ieraudzīt šī laika zīmi, kura, kā ir teikts Bibelē, parādīsies.

Vai jūs To sapratāt? Man ir jābeidz, tagad patiešām ātri. Kļūst vēls, saprotiet.

202 Kā rikojās viņu tēvi, tā rikojas viņi, tas pats šodien. Un tā, ir pieņemts lēmums. Līdz tam ir jānonāk. Kaut kādā veidā tev līdz tam ir jānonāk. Saprotat? Atkal notiek Vārda sišana krustā, jeb ko darīsi tu? Vārda sišana krustā ir pavisam tuvu. Šit krustā un apstādina apstiprināto Vārdu konfesijas dēļ, kā izdarīja Pilāts, mēģinot visu nodot kādam citam. Un tā, ko tu kā indivīds darīsi ar svaidīto Vārdu, kuru sauc par Kristu?

Tas pats vakar, Tas pats Kristus, kas deva svaidījumu Vārdam Noas dienās. Tas pats Kristus, tas—tas Koks, kurš bija

Ēdenes Dārzā; no kura Ieva pārstāja ēst, ēst no šī Dzīvības Koka, lai pieņemtu gudrības koku; viņš, viņa atstāja Dzīvības Koku, lai pieņemtu nāves koku. Noasa laikā viņi izdarija to pašu. To pašu viņi izdarija arī praviešu dienās. Kristus laikā viņi izdarija to pašu.

Un te nu viņi ir šodien. Jo katrs runā par savu laiku, un, kad tas viss tika piepildīts, katru reizi viņi pieņēma savus konfesionālos iemeslus un visu ko tādu, un pasaules gudribu Kristus svaidītā Vārda vietā. Ko darisi tu kā indivīds?

²⁰³ Pilātam neizdevās dabūt Viņu nost no savām rokām. Es—es beidzu, tāpēc vēl britiņu esiet patiešām klusi. Pilātam neizdevās dabūt Viņu nost no savām rokām. Un arī tev neizdosies tā, kā to darīja viņš, mēģinādams kādu no šīm shēmām. Viņam tas neizdevās. Vai jūs zināt, kas notika ar Pilātu? Viņš sajuka prātā. Tas nonāca līdz tam, ka viss, ko viņš dzirdēja, bija šī krustā sišana. Viss, ko viņš dzirdēja, bija šis niknums, līdz visbeidzot viņš sajuka prātā.

²⁰⁴ Un Norvēģijā ir kāda leģenda, jeb nevis... Es lūdzu piedošanu. Tur Sveicē, kur es reiz biju kā misionārs. Runā, ka Lielajā Piektdienā tur sabrauc tūkstoši no visas pasaules; uz ūdenskrātuvi, kurā Pilāts izdarija pašnāvību. Galu galā viņš metās tajā ūdens baseinā un gāja bojā. Un viņi apgalvo, ka katrā Lielajā Piektdienā pulksten trijos dienā baseina ūdens kļūstot zils, tajā vietā, kur gulējis Pilāta ķermenis, ceļoties burbuļi. Viņš noraidīja To. Uz viņa rokām joprojām ir Asinis. Un viņš noraidīja, viņš atteicās; ūdens.

Tu nevari nomazgāt Viņu no savām rokām. Nav tāda ūdens, nav tādu ziepju, kas var To nomazgāt. Viņš ir tavās rokās. Ko tu ar Viņu darisi?

²⁰⁵ Lūk, kāda ir tā vienīgā lieta, ko tu vari izdarīt. Ja jau tu nevari Viņu nomazgāt no savām rokām; nevari nodot Viņu tālāk kādam citam; nevari paiet Tam garām kā kādam mitam. Nav neviena veida, kā to izdarīt. Vienīgais, ko tu vari izdarīt, ir pieņemt To savā sirdī. Lūk, kā var tikt no Viņa vaļā. Paņemt Viņu no savām rokām un ielikt Viņu savā sirdī, vai arī atstāt Viņu savās rokās un stāvēt Tiesā. Tas ir vienīgais, ko tu vari izdarīt.

Pilāta gals bija briesmīgs.

²⁰⁶ Vārds saka, ka tie, kuri atstāj Viņu uz savām rokām... Es grasījos To izlasīt. Bet Tas saka: "Viņi sauca uz klintīm un kalniem. Viņi lūdās, taču viņu lūgšanas nāca par vēlu." Saprotat? Viņi kļiedza: "Noslēpiet mūs no Tronī Sēdošā vaiga un no Jēra dūsmām, tas ir... Auna, no Jēra Dzīvības, kam ir jānāk. Jo ir atnākusi lielā Tiesas Diena, un kas gan varēs nostāvēt?"

²⁰⁷ Kā jūs domājat, ko daris Osvalds tagad, kad viņš ies Augstākās Tiesas priekšā un redzēs tās zvērināto un pārējo tur sēdošo dūsmīgās acis? Viņš zina, kas notiks. Tā būs vai nu

gāzes kamera, vai pakāršana, vai vēl kaut kas. Viņam būs ar to jāstāpjas.

²⁰⁸ Bet kas būs, ja tu iznāksi tur priekšā ar tām Asinīm uz tavām rokām, jo tu noraidīji? Un zināsi, ka tevi gaida elle, Mūžīga iznīcināšana; brēcot uz klintīm un kalniem; lūdzoties, taču šīs lūgšanas bija par velti.

Vēstulē Ebrejiem 10: “Ja mēs tiši grēkojam.” *Grēks* ir “neticība”. “Ja mēs tiši neticam, pēc tam, kad esam pieņēmuši Patiesību, Patiesības atziņu.” Tev nemaz Tā nav jāpieņem; tik vien kā jāzina par To. Nemaz nevajag, lai tev Tā būtu, tu tikai. . . Ak, nē, nē. Saprotat? Nav teikts, ka “pēc tam, kad mēs esam saņēmuši Patiesību”.

. . . ja mēs tiši grēkojam pēc tam, kad mēs. . . esam saņēmuši atziņu, ka tā ir patiesība, tad neatliek vairs upuris par grēkiem,

Bet gan briesmīga gaidīšana. . . uguns karstums, . . . apris pretiniekus,

. . . Jo Dievs ir sacījis: “Man pieder atreibšana, un Es atmaksāšu, saka—saka *Tas Kungs*.”

²⁰⁹ Ja mēs apzināti atsakāmies Tam ticēt pēc tam, kad Patiesība mums ir bijusi uzskatāmi parādīta, tad žēlastības vairs nebūs. Žēlastība vairs netiks dāvāta.

Mācītāj, kas klausies šo lenti, ko tu teiksi par to? Draudzes locekli, kas dzirdi šo lenti, ko tu teiksi par to? Ko tu darīsi, ja apzināti atteiksies Tam ticēt? Tu nevari nomazgāt To no savām rokām. Tu nevari nodot To tālāk savai galvenajai pārvaldei. Tas uzreiz pavērsīsies pret tevi pašu. Tu esi To dzirdējis. Kā ir ar tevi? Kā tu domā nostāvēt tajā Dienā?

Vai nu Viņš ir uz tavām rokām, vai arī tavā sirdī, viens vai otrs. Lai Dievs mums palīdz.

²¹⁰ Ja—ja vien jūs spētu iztēloties slepkavību, un to, kas droši vien notiek tā cilvēka sirdī! Ko viņš ir izdarījis? Viņš ir pārāk velti atjēdzies, kad tas jau ir izdarīts.

Paskatieties, viņam bija iespēja. Viņš piedzima kā brīvs amerikānis. Viņš bija amerikānis. Taču viņš gribēja pārdot savas pirmdzimtā tiesības, lai kļūtu par krievu, un tas vērsās pret viņu. Viņš apprecēja krievu meiteni. Tagad viņš ir Kubas komunistiskās partijas brīvdomātājs.

Brīva domāšana: “Es domāju, ko gribu.” Tās nav nekādas tavas domas. Ko tu darīsi ar Jēzu, kuru sauc par Kristu? Tu neesi nekāds brīvdomātājs. Tādas brīvas domāšanas vispār nav. Lai jūtos ir tas prāts, kas bija Kristū.

Lūgšim.

²¹¹ Domājiet šādas domas: “Ja ir kāda uzslava, ja ir kāds tikums, par to domājiet.” Es šorīt runāju mūsu vidū, un arī šajā lentē. Ja

šorit tu esi šeit, un tu zini, ka tev ar Dievu kaut kas nav kārtībā, un tu neesi piedzimis no Viņa Gara, un Dievam ir . . .

Tu teiksi: “Nu, bet es esmu izsūdžējis grēkus.” Tas nav tas, par ko es runāju. Vai Dievs ir to pieņēmis? Jūs varat teikt: “Jā, es—es esmu izsūdžējis grēkus un tā tālāk. Jā, es ticu.” Tā darija arī Pilāts: “Es esmu izsūdžējis savus grēkus, protams: ‘Ko lai es daru ar šo taisno Cilvēku?’” Tādā veidā tu Viņu no savām rokām nenomazgāsi. Nē, nē.

²¹² Ko tu ar Viņu darīsi? Ja tu neesi no augšas piedzimis kristietis ar Svēto Garu, kas dzīvo tevī, kas bagātina tavu Dzīvi, tad kāpēc gan tev nepieņemt To tagad? Tu nekad nenomazgāsi To no savām rokām. Tev ausis vienmēr skanēs šis Vēstījums. Tas skanēs līdz tam brīdim, kamēr tu nepieņemsi šo Vēstījumu savā sirdī, ka Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi.

²¹³ Vai šorit šeit šajā auditorijā būs tādi, kuri apzinās, ka viņiem nav taisnība, un vai viņi pacels savas rokas? Mums šeit nav vietas, lai aicinātu pie altāra, šī vieta ir tik pārpildīta. Bet vienkārši pasaki: “Palūdz par mani, brāli Branham. Lai Dievs man palīdz.” Lai Dievs jūs svēti, es redzu jūsu rokas. “Tas, es gribu, tagad. Es gribu tieši šeit, Dieva priekšā, lai Viņš zina, ka es esmu vainīgs un es apzinos, ka esmu vainīgs. Es—es gribu, lai Viņš nav uz manām rokām, es gribu, lai Viņš ir manā sirdī.” Pacel savu roku, saki: “Palūdz par mani, brāli Branham.” Lai Kungs jūs svēti. Es redzu šai ļaužu daudzumā varbūt kādas četrdesmit, piecdesmit paceltas rokas.

Šodien aicina, šodien aicina,

Padomājiet par to tagad, tas ir Viņš, kas aicina. Jēzus aicina. Tas ir Viņš, kas runā uz tevi.

²¹⁴ Vai tu esi tik tālu grēkā, ka tava sirds ir kļuvusi tik raupja, tu vairs nedzirdi, pat nespēj To sadzirdēt? Reiz, vēl kā mazs puisēns vai maza meitenīte, tu To dzirdēji. Un tev bija vēlēšanās to izdarīt, taču tu To atliki, un vienkārši notrulināji un notrulināji šos paskubinājumus. Vai tad jau ir tik tālu, ka tu vairs To nedzirdi? Vai tu stāvi, kur . . . vai tava . . . tādā vietā, kā Osvalds stāv šajā ritā, ka tu zini? Ak! Kā tu tā vari?

Vai būs vēl kāds, pirms mēs beigsim un es palūgšu? Jebkurā vietā šajā ēkā, kāds, kurš vēl nekad nav cēlis savu roku, pasaki: “Brāli Branham, tieši tad, kad tu pateici tos beidzamos vārdus, es—es to sajutu.” Vēl kāds, ārpusē, koridoros, pie logiem, jebkur, nav svarīgi kur. Vienkārši . . .

²¹⁵ Lai Dievs tevi svēti, jauno lēdij. Lai Dievs svēti tevi, ser, tevi. Es redzēju. Viņš ir . . . Lai Dievs tevi svēti, kundze. Vēl kāds? Lai Dievs tevi svēti, kundze. Lai Dievs jūs svēti, šeit. Un lai Dievs svēti tevi tur, puisīt, meitenit. Jā, lai Kungs jūs svēti. Tur aizmugurē, ser. Jā.

Tagad vienkārši padomāsim par to. Es gribētu, lai jūs to darāt, kamēr mēs klusi dziedāsim šo *Jēzus aicina*. Tagad es gribu, lai jūs vienkārši pasakāt: “Kungs, esi man grēciniekam vai liekulim žēlīgs. Es esmu draudzes loceklis, Kungs, bet es—es—es gribu Tevi. Es gribu Tevi. Palidzi man! Es—es kalpošu Tev. Es to apsolu, tieši tagad. Es esmu pacēlis savu roku, jo es gribu Tevi. Atmodini tagad manu sirdi, lai es pieņemu Tevi, un es pieņemšu Tevi savā sirdī.” Vai jūs darīsiet tā, kamēr mēs atkal nodziedāsim šo pantu?

Šodien aicina, šodien aicina,

²¹⁶ Tagad katrs lūdziet pats. Tagad lūdziet.

Jēzus aicina . . .

Tas ir Viņš, kas runā. Lūk, kāpēc jūs pacēlāt savu roku.

. . . maigi šodien aicina.

Jēzus aicina, ak, ieklausies Viņa Balsi;
Ieklausies Viņā . . .

Ieklausies Viņā, tieši tagad. Saki: “Kungs, es esmu vainīgs. Tavas Asinis ir uz manām rokām. Es esmu grēcinieks. Es nevēlos, lai Tās paliktu tur. Es nevaru Tās nomazgāt; es esmu to mēģinājis jau gadiem ilgi. Es neatraidišu Tevi, kā to izdarīja Pilāts, un nemēģināšu aizsūtīt Tevi pie kāda cita. Es vēlos Tevi. Ienāc manā sirdī, tieši tagad, Kungs. Es pieņemu Tevi. Es redzu, kā Tu stāvi manā priekšā, kā tādu tēlu, kas tur stāv; ticībā es iesoļoju Tevi, zinot, ka Tu man piedod. Un es . . . no šī brīža Tu būsi manā sirdī.”

. . . šodien,

Lai visi lūdz.

Jēzus aicina, Viņš maigi aicina šodien.

²¹⁷ Debesu Tēvs, šis nelielais vēstījums ir izskanējis. Un tagad ir lēmumu pieņemšana, viss ir gatavs tiesas procesam. Šajā telpā ir sapulcējušies eņģeļi. Varenais Svētais Gars šeit apstiprina, ka Jēzus joprojām ir dzīvs. Viņš bija šis Mūžīgās Dzīvības avots. Kaps nespēja Viņu noturēt, tāpat elle nespēja Viņu paturēt. Viņš augšamcēlās; brīvs no elles, brīvs no kapa. Un šodien Viņš stāv mūsu vidū.

Un mūsu ticības mācības un konfesijas ir sasaistījušas daudzus mūsu ļaudis, Kungs. Grēks ir viņus sasējis, taču šodien viņi vēlas kļūt brīvi. Viņi stāv līdzīgi Pilātam, bet tā vietā, lai censtos Viņu nodot kādam citam, viņi ir pacēluši savas rokas: “Ienāc manā sirdī, Kungs Jēzu. Es vairs nemazgāšu Tevi nost no sevis. Es to nevaru. Tu joprojām esi uz manām rokām. Es Tevi atkal un atkal biju mazgājis nost, taču Tu tur paliki, bet tagad es Tevi pieņemu. Es gribu, lai Tu būtu manā dzīvē, un es pieņemu Tevi savā dzīvē. Kungs, pieņem mani Savā Valstībā, piedodot

man manus grēkus, un dāvā man ticību ticēt, ka Tu mani pieņem, Tēvs.” Dāvā to. Mēs lūdzam caur Jēzus Kristus Vārdu.

218 Un tagad, kamēr jūsu galvas ir noliektas, Ticība, ar ticību: “Un Dievs, Tu palidzi man būt godīgam, un zinot, ka Tu esi apsolijs, ka: ‘Kurš nāks pie Manis, to Es nekādā gadījumā nepadzišu. Un Es došu viņam Mūžīgo Dzīvību, un Es augšāmcelsu viņu pēdējās dienās. To, kurš apliecinās Mani cilvēku priekšā, Es apliecināšu viņu Mana Tēva un svēto Eņģeļu priekšā. Tas, kurš dzird,’” tas istais, patiesais Jāņa Evaņģēlija 5:24 skaidrojums ir, “kas saprot, kas pieņem Manu Vārdu. Tas, kas pieņem Manu Vārdu un tic Tam, kas Mani sūtījis, tam ir mūžīgā Dzīvība un viņš netiks aicināts Tiesā.” Tu nenonāksi uz Tiesas sola, kā tas būs ar Osvaldu. “Bet tu esi pārgājis,” ar dāvāto apžēlošanu, “no nāves Dzīvībā.”

219 “Kungs, es nezinu kā un es nezinu, kāpēc, bet—bet es ticu, ka tas ir noticis. Es tam ticu manā sirdī, mana neticība ir aizgājusi. Es varu brīvi pateikt ‘āmen’ uz katru Tevis teikto Vārdu, un es pieņemu To tieši tagad. Es Tam ticu.”

220 Tagad, kamēr jūsu galvas ir noliektas. Tie, kuri Tam noticēja, kuri pirms brīža pacēla savas rokas; un ticībā jūs redzat tur stāvošu Kristus tēlu, kurā jums būtu jāatrodas, tagad tu ej ticībā, tici, ka tavi grēki ir piedoti. Un no šīs dienas tu esi gatavs kristīgām kristībām, un tagad tu esi gatavs staigāt Kristū. Vai jūs negribētu, apliecinot to Viņam, atkal pacelt savas rokas, pateikt: “Ticībā es ticu Tam no visas sirds”? Lai Dievs jūs svētī. Tas ir labi. “Tagad es To pieņemu. Es—es pieņemu; es tur neko nevaru darīt.” Lai Dievs jūs svētī. Izskatījās, ka tie ir visi, kurus es redzēju. “Tagad es to pieņemu.”

221 Redziet, jūs neesat labi, jūs nekad neesat bijuši labi, jūs nevarat būt labi, taču Jēzus nomira par cilvēkiem, kas nebija labi. “Kas man jādara, brāli Branham?” Vienkārši pieņem to, ko izdara Viņš, vienkārši pieņem to, ko Viņš izdara tevī dēļ. Un tagad, ticot Tam un pieņemot To . . .

Un tā, mācītāj, man šķiet, ka baseins būs atvērts. [Brālis Nevils saka: “Jā.”—Tulk.] Kristībām viss būs sagatavots, ja tu vēlies kristities.

Ja jūs esat pieņēmuši “Tēva, Dēla un Svētā Gara” nosaukumus, jūs esat patiešām . . . Es to saku ar godbijību un cieņu, taču, kā es to redzu, jūs neesat kristīti. Jūs neesat, jo jūs neesat izpildījuši to, ko teica Viņš.

222 Viņš teica: “Kristiet viņus Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā.” Ja jūsu kristības vienkārši tika piesaukti šie tituli; Viņš nekad nav teicis: “Ejiet, nosauciet šos *titulus*; ejiet, nosauciet šos *vārdus*.” Bibelē tas šādi nekad netika darīts. Šādā veidā tas nekad netika darīts. Kristības notika tā, kā sacīja Jēzus: “Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā,” kas ir Jēzus Kristus.

²²³ Pēteris, kuram bija atslēgas, teica to pašu; visi citi apustuļi, visa Draudze, līdz agrinā Nikejas Padome, kurā tika organizēta Romas katoļu baznīca, pieņēma titulus Vārda vietā. Vai nu jūs esat kristīti Romas konfesiju dogmās, vai arī esat kristīti Jēzus Kristus Vārdā, viens no diviem. Tas ir uz tavām rokām; tu nevari To nomazgāt, Tas ir tur.

Tagad jūs esiet To pieņēmuši. Es jums pajautāšu, kamēr—kamēr ērgelnieks un pianists sāk spēlēt šo veco pazīstamo himnu:

Ticībā uz Tevi raugos,
Tu, ak, Jērs no Golgātas,
Glābējs Dievišķais;
Uzklausi, kad lūdzos es,
Paņem visu vainu prom,
Un no šīs dienas ļauj man
Pilnībā Tev piederēt!

²²⁴ Neviena lai tagad neiet prom. Tagad vienkārši godbijībā pastāviet un vienkārši pacelsim Viņam preti savas rokas.

Ticībā uz Tevi raugos, (Bet Viņš ir Vārds.)
Tu, ak, Jērs no Golgātas,
Glābējs Dievišķais;
Uzklausi, kad lūdzos es,
Paņem visu grēku prom,
Un no šīs dienas ļauj man
Pilnībā. . .

Pilnīgi un galīgi Tavs! Es tagad atdošu savu dzīvi.

²²⁵ Ūdens būs gatavs pēc dažām minūtēm. Ja jūs nevarat kristīties tagad, tad vakarā mēs kristīsim atkal.

Visu pēcpusdienu domājiet par to: “Uz tavām rokām”. Dabūjiet To nost. Vienīgais veids, kā jūs varat to izdarīt, ir nomazgāties Jēzus Kristus Asinis, Kurš ir. . . Saprotāt? Tieši tā. Atcerieties to tagad, kad nolieksim savas galvas. Tagad raugieties uz Viņu.

Kad tumsā jāiet man. . .

²²⁶ Tagad tas lēmums ir tavā sirdī. Viņš tiek iztiesāts. Vārds ir gatavs krustā sišanai. Kristus tiek iztiesāts. Ko tu darīsi ar Jēzu, kuru sauc par Kristu?

Esi Tu mans Ceļvedis;
Tumsu man par dienu vērt,
Asaras un bēdas aizdzen,
Un no Tava ceļa nomalodies
Neļauj man nekad.

Tagad nolieksim mūsu sirdis. [Brālis Branhamš dungo *Ticībā uz Tevi raugos*—Tulk.]

²²⁷ Aizdomājieties dziļi, draugi. Varbūt tavš vārds ir tas pēdējais, kurš ieies tajā Grāmatā. Mēs atrodamies pēdējā laikā.

Lūk, pārdomā patiešām pamatīgi. Vai tu, vai šeit ir kāds, kurš ir Viņu noraidījis?

²²⁸ Atceries, tas var nekad vairs neatgriezties. Pilātam nebija nekāda cita iespēja. Viņš visiem spēkiem mēģināja izglābties, taču viņš nevarēja. Tas bija uz viņa rokām. Un ko tu darīsi ar svaidīto Vārdu šai dienai, sauktu par Kristu?

63-1124M Ko es darišu ar Jēzu, kuru sauc par Kristu?
Branhama dievnams
Džefersonvila, Indiāna ASV

LATVIAN

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autortiesību paziņojums

Visas tiesības aizsargātas. Šo grāmatu ir atļauts drukāt uz mājas printera personiskām vajadzībām vai arī izdalīt bez maksas kā Jēzus Kristus Evaņģēlija izplatīšanas līdzekli. Šo grāmatu nedrīkst pārdot, pavairot lielos apmēros, publicēt tīmekļa vietnē, glabāt meklēšanas sistēmā, tulkot citā valodā vai izmantot naudas līdzekļu piesaistīšanai bez speciālas rakstiskas atļaujas no Voice Of God Recordings®.

Lai iegūtu vairāk informācijas vai citus pieejamos materiālus, lūdzam sazināties:

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org